

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 10

Hồi 22

Lòng Dạ Khó Lường

Lại ở Kim Hoa Thành.

Lúc đó đã lên đèn.

Trên cổng lớn của Lãnh Nguyệt Môn viết hai chữ lớn Lệnh Hồ sơn son thếp vàng, thường ngày treo hai ngọn hoa đăng rực rỡ nhưng đêm nay lại tối om, bởi thế trước cửa chỉ thấy một màu đen sẫm.

Lý Tồn Hiếu đứng trước cửa rồi mới gõ mấy tiếng vào cánh cổng sơn son, nhưng hồi lâu vẫn không nghe bên trong có động tĩnh gì.

Chàng không gõ nữa, mà vận công đẩy mạnh.

Rầm một tiếng, hai cánh cổng mở toang ra. Chàng liền bước qua cổng.

Đột nhiên Lý Tồn Hiếu cảm thấy có một luồng kinh lực ập xuống đỉnh đầu, vội vàng lướt thân nhảy tới trước.

Chỉ nghe một tiếng nổ như trời long đất lở, cát bụi rơi vào tối tăm mặt mũi, ngói gạch vỡ ngổn ngang bay tứ tán, nguyên là một khối đá ngàn cân từ đầu trên cổng bất ngờ rơi xuống, chỉ cần Lý Tồn Hiếu không dùng ngay thân pháp tuyệt luân lướt tới, tất đã bị khối đá nghiền nát rồi !

Chàng quay lại nhìn một lát rồi nhú mày đi thẳng vào tiền viện.

Không nơi nào thấy một đốm lửa.

Bốn phía tĩnh mịch như chết.

Trời càng lúc càng tối đen.

Chàng đi quanh quất một lát nhưng không phát hiện được người nào liền đi vào hậu viện.

Vẫn tĩnh mịch và tối om.

Chợt sau lưng có tiếng động.

- Dừng lén lút nữa ! Nhanh ra đây trả lời ta.

Không có tiếng trả lời, nhưng nghe tiếng y phục sột soạt.

Lý Tồn Hiếu lập tức lao tới.

Có một bóng đen chạy nhanh ra khỏi hậu viện, chàng liền truy theo.

Bóng đen đang từ trên không bỗng hạ xuống nhằm chàng bổ tới một chuồng.

Lý Tồn Hiếu bình tĩnh phản chiêu.

Có tiếng kêu đau đớn, bóng đen ngã ngối xuống đất, miệng rỉ máu.

Lý Tồn Hiếu đến gần quan sát, dưới ánh sao có thể nhận ra đó là Cung Đại Cầu, một trong Bát Đại Tuần Sát của Lãnh Nguyệt Môn.

Lý Tồn Hiếu đứng cách hắn ba bước, vừa rơi từ trên không xuống là giữ mình trầm ổn ngay, hỏi :

- Trả lời ta đây, những người khác đâu cả rồi ?

Cung Đại Cầu đáp :

- Không biết !

- Người tốt nhất là đừng để ta động thủ !

- Người động thủ hay không cũng thế. Ta không biết !

- Cơ bà bà đâu ?

- Đưa người đi rồi !

- Đi đâu ?

- Ta đã trả lời không biết mà !

- Đi lúc nào ?

- Tối qua.

- Người của Hàn Tinh Môn đâu hết ?

- Về rồi ! Họ đến Lãnh Nguyệt Môn làm khách thì đương nhiên có lúc phải về chứ !

- Người ở lại làm gì ?

- Chờ người !

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Cơ bà bà biết là ta sẽ đến sao ?

- Thì chẳng phải người đã đến rồi ư ?

- Nói vậy cạm bẫy phục ở đại môn là để đối phó với ta chứ gì ?

- Người quả là lớn mạng.

Lý Tồn Hiếu cười nhạt hỏi :

- Chắc rằng không chỉ có một cạm bẫy, đúng không ?

Cung Đại Cầu đáp :

- Tiền viện tìm không thấy người thì đương nhiên là vào hậu viện. Sự thực tính toán như vậy là rất sáng suốt.

- Người phụ trách nhiệm vụ không nhỏ.

- Đương nhiên ! Không giấu gì người, từ khi ta gia nhập Lãnh Nguyệt Môn đây là lần đầu tiên được giao nhiệm vụ quan trọng như thế.

- Tiếc rằng người đã không hoàn thành nhiệm vụ trọng đại đó.

- Ta đã nói là người cao số quá mà...

- Chỉ e một phần là do người thiếu can đảm !

Cung Đại Cầu tức tối nói :

- Ta tự hận mình... lần đầu được giao trọng nhiệm đã làm hỏng việc, chỉ sợ sau này vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.

Lý Tồn Hiếu lại hỏi :

- Lệnh Hồ cô nương có trở về đây không ?

- Không. Cô ấy chẳng phải đã theo người đi rồi sao ? Đã đi rồi thì lý đâu còn trở lại ? Ta biết tính khí của cô nương cho dù hoàn cảnh nào cô ấy cũng sẽ không bao giờ quay về nữa.

Lý Tồn Hiếu thở hắt ra một hơi nói :

- Ta chỉ tìm một mình Cơ bà bà thôi, những người khác ở Lãnh Nguyệt Môn không liên quan gì.

- Người nói câu đó đã muộn rồi !

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Sao người lại nói thế ?

Cung Đại Cầu kêu lên một tiếng, toàn thân nhũn đi rồi từ từ ngã xuống, miệng hộc máu, cả thất khiếu cũng trào máu đen.

Hiển nhiên hắn đã tự uống độc dược từ trước.

Lý Tồn Hiếu ngăn người nhìn thi thể đối phương. Bấy giờ đã hiểu thêm về Lãnh Nguyệt Môn một chút.

Cả một môn phái lớn như vậy mà chỉ trong một ngày đêm đã đi hết sạch quang, và ngay cả đi đâu cũng không ai biết.

Có đúng như lời Cung Đại Cầu đã nói Lệnh Hồ Dao Cơ không quay về nữa ?

Lại còn Lãnh Nguyệt Hương, cô ta đi đâu ?

Lý Tồn Hiếu chậm rãi rời khỏi Lãnh Nguyệt Môn, đứng bên ngoài cổng lớn hồi lâu nhìn vào đêm tối, không biết trong lòng có những cảm nghĩ gì.

Một lúc sau chàng lăm lũi bước đi.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, Lý Tồn Hiếu dừng chân trước một tửu lầu, biển hiệu đề năm chữ : Kim Hoa Độ Nhất Lâu.

Chỉ nhìn bảng hiệu lớn bằng chữ sơn son thiếp vàng, có đèn lồng treo sáng rực cũng biết đây là một tửu lầu quý phái sang trọng.

Từ trong tửu lầu vang tiếng nói cười, tiếng đàn ca và ánh đèn sáng rực.

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lúc rồi bước vào.

Ở tầng dưới không còn một chỗ trống nào, tên tiểu nhị dẫn chàng thẳng lên tầng trên.

Trên lầu còn khá nhiều chỗ trống, xem cách phục sức so với tầng dưới đều sang trọng hơn, hiển nhiên thực đơn cũng phong phú hơn, giá cao hơn và cách hưởng thụ cũng quý phái hơn.

Đối diện với cửa vào là một cánh cửa nhỏ buồng rèm lưu ly, bàn ghế xếp thành hình bán nguyệt chứa một khoảng trống khá rộng trước cửa buồng rèm đó.

Ngay trên khoảng trống có một ca nhi rất xinh đẹp mỹ miều đang đứng ca một bài từ về Giang Nam, tiếng ca ngọt ngào êm dịu cùng tiếng nhạc réo rắt nghe thật động lòng người !

Nghe mỹ nhân ca là một thứ hưởng thụ lớn, và chỉ có những người lắm tiền nhiều của mới có được sự hưởng thụ đó.

Lý Tồn Hiếu ăn mặc bình thường, chỉ là chàng có nhân phẩm tuyệt thế, bởi vậy mới được tên tiểu nhị dẫn lên thượng lầu.

Hắn để chàng ngồi bên cửa sổ, có thể nhìn xe cộ người ngựa tấp nập ngoài phố. Đó cũng là một thứ hưởng thụ.

Lý Tồn Hiếu gọi một bình rượu và mấy món đồ nhắm, tên tiểu nhị vâng dạ chạy đi.

Chàng trước hết đưa mắt nhìn quanh phòng.

Mọi người đang ăn uống hoặc chú mục vào nàng ca nhi, vừa nghe vừa chiêm ngưỡng vẻ diễm lệ của nàng, không chú ý đến một nam nhân, cho dù chàng còn tuấn mỹ hơn cả ca nhi.

Tuy vậy, chàng vẫn có cảm giác có người đang nhìn mình, hình như từ phía sau mé bên tả.

Thoạt đầu chàng vẫn bàng quan, nhưng sau đó không nén được quay sang nhìn, bỗng chốc ngơ ngác.

Quả thật có hai người ngồi cùng bàn, một nam một nữ, vừa thấy chàng nhìn lại vội cúi xuống rất nhanh.

Nam nhân chừng hai mươi tuổi, mình bệch bạch y, vóc cao dong dỏng khiến người ta có cảm giác như ngọc thụ lâm phong, kiếm mi, phượng mục, mũi thẳng, miệng vuông, tuấn mỹ và uy vũ, thật là một anh hào hiếm thấy.

Thiếu nữ hơn thiếu niên một hai tuổi, bệch y phục xanh lục, má đào mào liễu, môi như nụ hồng, da ngời sắc tuyết, dáng mỹ miều yếu điệu, quả là bậc giai nhân tuyệt sắc.

Hiển nhiên cả hai đều là những nhân vật trong võ lâm, hơn nữa nhất định lai lịch không nhỏ.

Đột nhiên có tiếng nói bên tai :

- Vị tướng công, trà rượu đã mang tới !

Lý Tồn Hiếu định thần, vội thu hồi mục quang lại.

Tên tiểu nhị đã đứng trước mặt với nụ cười nhã nhặn, trên tay là một mâm trà rượu.

Hắn đặt các thứ xuống bàn rồi cúi chào bỏ đi.

Mới uống xong một chén vừa kịp rót lại đầy thì Lý Tồn Hiếu chợt thấy có mùi hương nồng nàn thoảng qua, mới ngẩng lên đã thấy ca nhi lướt tới như làn gió, tay áo phất qua sát tận bàn.

Ca nhi lướt mắt vắn ý tình nhìn chàng, môi hé nụ cười ngọt ngào rồi lướt đi cũng nhanh như khi xuất hiện, quay trở lại khoảng trống bên cánh cửa buồng rèm.

Chợt có người cao giọng ré lên :

- Tên tiểu tử kia phúc duyên to thật ! Tiểu nương tử kia chắc đã phải lòng hắn rồi !

Một người khác tiếp lời :

- Thế thì được nước gì đâu ? Chỉ hoài công thôi ! Có ép nát người hắn cũng không ra được một giọt dầu...

Vang lên tiếng cười tán thưởng.

Lý Tồn Hiếu làm như không nghe, đưa mắt nhìn chén rượu mới được rót đầy.

Đột nhiên chàng nâng chén rượu đứng lên đi thẳng về phía ca nhi.

Có người kêu lên :

- Xem kìa, tiểu tử định làm gì vậy ? Hắn chưa uống mà đã quá say rồi !

- Tiểu tử đó quả là lớn mật đó.

Lại những tràng cười.

Lý Tồn Hiếu vẫn bình thản như không dừng lại trước mặt ca nhi chèn rượu ra cười nói :

- Được cô nương chiếu cố, thật là tam sinh hữu hạnh. Nay xin dùng chén rượu nhạt để biểu thị tắc lòng !

Đôi mày đen nhánh của ca nhi hơi cau lại, thoáng qua nét kinh hãi nhưng tươi tắn nói, đôi môi hồng cất lời oanh thỏ thẻ :

- Vị tướng công sao nói thế ? Ở tiểu hiệu có quy định, xưa nay không cho phép chúng tôi uống rượu của khách bao giờ. Nếu thật tướng công có ý đó thì chờ khách giải tán xong, tiện thiếp sẽ xin hầu ngài một chén.

Lý Tồn Hiếu cười nói :

-Tôi đã đưa chén ra trước mặt khách quan, cô nương sao nỡ để tôi lại cầm chén về không ?

Ca nhi cười ngọt ngào nói :

- Vậy thì xin tướng công tự uống đi, tiện thiếp sẽ ngâm một khúc để ngài chúc chén !

Lý Tồn Hiếu lắc đầu, tuy không nói gì nhưng chén rượu vẫn giữ nguyên phía trước không chịu thu về.

Đột nhiên ở bàn gần đó có một tráng hán đứng lên.

Người này ăn bận rất hoa lệ, dáng vẻ phong lưu, chỉ hai bước đã đến bên Lý Tồn Hiếu, cười nói :

- Bằng hữu ! Tu mi đại trượng phu thân ngang bảy thước cần gì phải câu chấp một nữ lưu ? Chén rượu này để ta thay nàng uống cho !

Nói xong định vươn tay ra giằng lấy.

Lý Tồn Hiếu hơi rút tay về một chút khiến trang hán chộp không trúng.

Chàng lạnh lùng hỏi :

- Người định thay cô ta uống chén rượu này ?

Tráng hán khẳng khái gật đầu :

- Không sai !

Lý Tồn Hiếu buông tay, chén rượu liền rơi xuống đất vỡ tan thành hai ba mảnh, từ trong chén thấy có làn khói xanh bay lên !

Tráng hán thất thần nhìn xuống.

Tửu khách kinh hãi cùng đứng cả lên.

Nàng ca nhi thừa lúc mọi người nhốn nháo đã lặng lẽ lủi vào sau rèm cửa biến mất. Hiển nhiên Lý Tồn Hiếu cũng biết nhưng chàng không có phản ứng gì, chỉ cúi xuống cầm lên một mảnh chén vỡ vẫn còn mấy giọt rượu đưa lên cho tên tráng hán bảo :

- Uống đi !

Hiển nhiên hắn bây giờ đâu còn khảng khái như trước nữa, mặt tái mét lại, bước giật lùi về chỗ.

Lý Tồn Hiếu cười nói :

- Lần sau chớ đường đột thế ! Tốt nhất trước hết biết rõ chuyện gì đã !

Rồi thả mảnh chén xuống đất trở về bàn mình.

Tửu khách cũng ngồi xuống, nhưng chỗ này chỗ kia chụm đầu rỉ tai phần phần bàn tán.

Chợt có một lão gầy gò đi tới bàn Lý Tồn Hiếu cúi người lúng túng nói :

- Vị khách quan, có chuyện gì thế ? Chúng mạo phạm đến ngài ư ?

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Lão trượng là...

Lão đầu vội đáp :

- Lão hủ là quản lý trong tiểu hiệu.

Lý Tồn Hiếu cười nói :

- Thì ra thế... Không có gì đâu, chỉ là tôi uống hơi nhiều rượu nên thiếu tự chủ.

- Nếu chúng mạo phạm đến ngài thì cứ nói ra, lão hủ sẽ lập tức bảo chúng bồi tội trước ngài...

Lý Tồn Hiếu cười lắc đầu :

- Lão trượng, chẳng cần đâu ! Cô ta đã đi rồi !

Lão đầu ngơ ngác hỏi :

- Đi rồi ư ? Sao dám...

- Lão trượng nếu không tin thì cứ vào xem !

Lão đầu gầy gò vội nói :

- Dạ... dạ... lão hủ sẽ vào xem ! Lão hủ sẽ vào xem !

Rồi lật đật bỏ vào trong cửa.

Chỉ một lát sau, lão vén rèm bước ra, vẻ mặt hốt hãi sợ sệt đi tới bàn Lý Tồn Hiếu.

Chàng cười hỏi :

- Thế nào ? Cô ta còn trong đó không ?

Lão đầu ỉu xiu đáp :

- Đi rồi ! Đi rồi ! Nó... nó đi thật rồi ! Nó đi thì không sao, nhưng chỉ khổ lão già ngu ngốc này thôi !

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Làm khổ lão trượng ư ? Sao vậy ?

Lão đầu cười thều nảo đáp :

- Cô ta vốn là ca nhi tự giới thiệu từ nơi khác đến, đã thỏa thuận với lão hủ sẽ ở đây ca một tháng với tiền công năm mươi lạng bạc. Lão hủ trả trước cả năm mươi lạng rồi, thế mà mới ca được ba ngày đã bỏ chạy làng, bây giờ lão hủ biết ăn nói thế nào với chủ hiệu đây ?

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Lão trượng, vị cô nương đó từ đâu đến ?

- Chính cô ta tự mình tìm đến đây, bảo mình vốn là ca kỹ ở Tô Châu đến Kim Hoa tìm người thân nhưng không gặp định ở lại tiểu hiệu ca một tháng để thu nhập thêm, đâu ngờ... Ai, chỉ tại lão hủ hồ đồ, bây giờ dù có dốc hết tiền dành dụm suốt đời cũng không đủ đền.

Lý Tồn Hiếu lấy trong người ra một thỏi vàng mỏng đặt lên bàn nói :

- Lão trượng, cũng vì tôi mà vị cô nương đó bỏ đi nên không thể để lão trượng phải chịu thiệt hại. Thỏi vàng này đáng giá năm mươi lạng đấy, xin lão trượng cầm lấy !

Lão đầu tròn xoe mắt nói :

- Cái đó... sao được ? Lão hủ đâu dám...

Lý Tồn Hiếu giúi thỏi vàng vào tay lão đầu :

- Lão trượng cứ cầm lấy, đừng từ chối nữa !

Lão đầu mắt rướm lệ, cúi mình thật thấp thiên ân vạn tạ rồi cất nén vàng, còng lưng quỳ quả bước đi.

Tửu khách đều chú mục nhìn Lý Tồn Hiếu, có người ngưỡng phục nhưng cũng có kẻ chế nhạo.

Lý Tồn Hiếu không để tâm, dùng một ít thức nhắm, uống thêm mấy chén rượu nữa rồi để lên bàn ít bạc vụn, đứng dậy rời khỏi tửu lầu.

Nhưng trước khi ra cửa, chàng đánh mắt về phía đôi nam nữ mỹ lệ nhưng bàn trống không, chẳng biết họ đã bỏ đi từ lúc nào.

Ra khỏi tử lâu, chàng lững thững dọc phố, mắt lơ đãng nhìn xa mã và hành nhân chen chúc.

Đêm đã khuya, đành trú lại ở Kim Hoa Thành thôi.

Chàng rẽ vào một khách điểm có biển hiệu ghi là Tụ Anh.

Tụ Anh khách điểm có hai lối vào hậu viện.

Lý Tồn Hiếu vào cửa góc trái thuê một gian thượng phòng ở góc phía bắc sát hậu viện.

Chàng vừa rửa mặt xong, vừa uống trà vừa suy nghĩ miên man thì chợt nghe bên ngoài có âm thanh lạ.

Chàng hiểu ngay chuyện gì, nhú mào nói :

- Vị nào bên ngoài xin vào phòng nói chuyện.

Ở hậu viện có tiếng sang sảng trả lời :

- Khách không mời đến thăm vào lúc đêm khuya thế này, xin các hạ lượng thứ cho !

Lý Tồn Hiếu liền mở cửa bước ra.

Vừa thấy khách, chàng chợt sửng sốt.

Giữa hậu viện cách cửa phòng chàng chừng bốn năm bước có hai người đứng sát vai nhau, một nam một nữ.

Nam bận thanh y, nữ bận lục y, chính là đôi thanh niên nam nữ tuyệt mỹ mà chàng đã thấy trong Kim Hoa Đệ Nhất Lâu.

Trong tay bạch y khách còn cắp một người, chính là nàng ca nhi.

Lý Tồn Hiếu chỉ tay vào phòng nói :

- Nếu hai vị có nhã ý thì xin mời quá bộ vào phòng !

Nói xong tránh đường cho khách.

Bạch y khách và vị mỹ cô nương không khách khí cứ sát vai nhau đi vào phòng.

Bạch y khách đặt ca nhi xuống đất, cười nói :

- Mạo muội đến làm phiền, không tiện đến tay không nên có một lễ vật nhỏ, xin các hạ vui lòng nhận cho.

Lý Tồn Hiếu ôm quyền nói :

- Đa tạ hai vị, xin mời ngồi !

Ba người cùng ngồi xuống bàn.

Vị thiếu nữ diễm lệ cứ dán mắt nhìn Lý Tồn Hiếu khiến chàng trở nên lúng túng. Kể cũng phải thôi, nếu so với bạch y thiếu niên tuấn mỹ kia thì chàng còn hơn tới ba phần.

Chàng tránh ánh mắt của thiếu nữ, mở lời :

- Trước hết xin được thỉnh giáo.

Bạch y khách cười đáp :

- Không dám ! Tôi họ Triệu, còn vị cô nương này là hồng phấn tri kỷ, tên là Tư Đồ Lan.

Lý Tồn Hiếu hơi bất ngờ sững ra một lúc mới nói :

- Nguyên là Tư Đồ cô nương ở Quỳnh Dao Cung, tại hạ thật thất kính !

Tư Đồ Lan nổi danh là một trong bốn vị tuyệt sắc mỹ nhân dương thế, chẳng trách gì chẳng kém thiên tiên giáng hạ.

Tư Đồ Lan cười đáp :

- Không dám ! Công tử là...

- Tại hạ Lý Tồn Hiếu !

Hai vị khách ngơ ngác nhìn nhau.

Một lúc, bạch y khách quay sang cười nói :

- Thật không ngẫu hợp, tuyệt quá ! Chúng tôi đang đi tìm Lý huynh không ngờ gặp ngay ở đây.

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Hai vị định tìm tại hạ ư ?

Bạch y khách tự giới thiệu :

- Lý huynh, tiểu đệ là Triệu Ngọc Thư.

Lý Tồn Hiếu sững sốt kêu lên :

- Thì ra là Triệu công tử trong Tứ Khối Ngọc nức tiếng võ lâm.

Triệu Ngọc Thư vội xua tay :

- Nói đến võ lâm Tứ Khối Ngọc trừ Sở Ngọc Hiên, tiểu đệ có ít nhiều tâm nghĩa ra, còn hai vị kia tiểu đệ không dám cung nhã nên danh liệt vào Tứ Khối Ngọc, tiểu đệ chẳng thấy vẻ vang gì. Còn mỹ hiệu Triệu công tử, ba chữ Triệu Ngọc Thư so với đại danh của Lý huynh thì quá nhỏ bé.

- Triệu công tử khách khí quá ! Nhị vị tìm tại hạ có việc gì ?

- Lý huynh trước đánh Hàn Tinh, sau đấu Lãnh Nguyệt, đại danh lừng lẫy võ lâm. Đặc biệt nghe nói Lệnh Hồ Dao Cơ, Ôn Phi Khanh và Lãnh Ngưng Hương đều là hồng

phần tri kỷ của Lý huynh, bởi thế hai chúng tôi mười phần khâm phục muốn đến Kim Hoa Thành này cầu kiến một phen.

Lý Tồn Hiếu hơi đỏ mặt đáp :

- Nói đến việc đấu với Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt chỉ do may mắn mà không bại, hơn nữa cũng vì bất đắc dĩ phải tự vệ thôi. Còn nói đến những vị hồng phần tri kỷ thì Lý Tồn Hiếu là kẻ phàm phu tục tử, vô gia cư, không sự nghiệp đâu dám kỳ vọng quá nhiều ?

Triệu Ngọc Thư nói :

- Các hạ quá nghiêm ! Chúng ta mới gặp đã thành cố giao. Các hạ về nhân phẩm và sở học đều siêu phàm, chỉ mới gặp cũng biết lời đồn không ngoa.

- Triệu công tử quá khen đó thôi !

Triệu Ngọc Thư chợt hỏi :

- Lý huynh sư thừa là...

Lý Tồn Hiếu do dự giây lát rồi trả lời :

- Tôi là môn hạ của Đại Lô Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma.

Cả Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan cùng giật mình.

Tư Đồ Lam lẩm bẩm.

- Đại Lô Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma .

Triệu Ngọc Thư nói :

- Thì ra Lý huynh là môn hạ của hai vị đại kỳ nhân dương thế, chẳng trách nào...

Lý Tồn Hiếu không muốn nói nhiều nhìn sang ca nhi đang nằm bất động giữa sàn hỏi :

- Hai vị tìm được cô ta ở đâu ?

Triệu Ngọc Thư đáp :

- Chúng tôi tìm được cô ta ở ngay sau Kim Hoa Độ Nhất Lâu. Trên lầu và ngoài phố đông người không tiện phụng giao nên chờ Lý huynh vào đây mới theo đến.

- Đa tạ hai vị đã dốc đỉnh lực tương trợ.

- Lý huynh chớ khách khí. Chúng ta mới gặp đã thành tâm giao, việc của Lý huynh cũng như việc của chúng tôi...

Lý Huynh cười không đáp.

Tư Đồ Lan chợt hỏi :

- Lý huynh với cô ta có cừ oán gì mà cô ta lại hạ độc như thế ?

- Không giấu gì hai vị, tôi với cô nương này chưa từng quen biết, mới thấy lần đầu ở tử lâu.

Tư Đồ Lan ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì tại sao...

Lý Tồn Hiếu nói :

- Không biết cô ta có phải là người của Lãnh Nguyệt Môn không ?

Tư Đồ Lan ngạc nhiên hỏi :

- Người của Lãnh Nguyệt Môn...

Triệu Ngọc Thư tiếp :

- Cứ hỏi cô ta thì biết !

Nói xong xuất chỉ điểm xuống.

Ca nhi vừa được giải huyết tĩnh lại ngay, chợt biến sắc nhưng lập tức trấn tĩnh lại, thông thả ngồi dậy hỏi :

- Ô ! Có chuyện gì vậy ?

Rồi không chờ ai kịp trả lời, cô ta đứng lên phủ bụi bám vào y phục nói :

- Vị này ! Không kể sạch bẩn gì cứ thả người ta lăn kềnh giữa đất !

Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :

- Thôi đừng giả vờ giả vịt nữa, hãy trả lời chúng ta hỏi đây !

Ca nhi ngưng mục nhìn Triệu Ngọc Thư hỏi :

- Vị này là ai ?

- Ta là Triệu Ngọc Thư !

Ca nhi kêu lên :

- Ui chao ! Tôi nhớ ra rồi ! Có phải ngài vừa ngồi trên tử lâu đúng không ?

- Không sai ! Người trí nhớ cũng khá đấy !

Ca nhi nhìn sang Tư Đồ Lan hỏi tiếp :

- Còn vị này...

Triệu Ngọc Thư trả lời thay :

- Là Tư Đồ cô nương ở Quỳnh Dao Cung.

Ca nhi nhíu mày hỏi :

- Vậy vị này cùng ngồi với ngài trên tử lâu đâu ?

- Người đã nhận ra ta chẳng lẽ không nhận ra Tư Đồ cô nương ?

Ca nhi cười đáp :

- Ngài sao không biết... những người như chúng tôi chẳng bao giờ để ý các vị cô nương đâu ! Triệu gia thật là kiêu diễm !

Tư Đồ Lan đỏ bừng mặt.

Triệu Ngọc Thư hừ một tiếng nhưng không nói gì.

Lý Tồn Hiếu lên tiếng :

- Cô nương có nhận ra tôi không ?

- Ui chao ! làm sao không nhận ra được ! Ngài mới ngồi một mình trên tử lâu đây mà ! Tuần tú như ngài chỉ thoáng nhìn qua một lần là suốt đời cũng không quên được ! Tôi đã nói mà, chờ đến khuya khi tử khách về hết sẽ hầu ngài uống rượu, chắc ngài còn nhớ chứ ?

Lý Tồn Hiếu lạnh lùng ngắt lời :

- Cô nương giữ địa vị thế nào trong Lãnh Nguyệt Môn ?

- Lãnh Nguyệt Môn ?

Ca nhân mở to mắt đầy kinh ngạc :

- Lãnh Nguyệt Môn là gì vậy ?

Lý Tồn Hiếu lại hỏi :

- Vì sao cô nương hạ độc trong rượu của tôi ?

Ca nhân sợ hãi kêu lên :

- Ui chao ! Ngài đổ oan cho tôi thế để làm gì ? Hạng kỹ nữ như chúng tôi đâu có gan làm chuyện đó chứ ? Hơn nữa chúng ta không thù không oán, chắc là do tên tiểu nhị đầu độc đó thôi !

- Nhưng tôi đã uống mấy chén trong bình rượu mà đâu có hề gì ?

- Cái đó thì làm sao tôi biết được ?

Triệu Ngọc Thư bỗng lạnh giọng :

- Ta và Lý huynh không tiện động thủ với người nhưng ở đây có vị Tư Đồ cô nương, người chớ mồm năm miệng mười chối bai bãi, tốt nhất đừng để Tư Đồ cô nương động thủ !

Ca nhân hốt hoảng nói :

- Sao ngài nói thế, Triệu gia ? Hạng ca kỹ chúng tôi kiếp sống phong trần như vậy còn chưa đáng thương sao...

Triệu Ngọc Thư cười nhạt nói :

- Người giả dạng ca nhi là có ý đồ, mau nói thật. Người có thân phận gì trong Lãnh Nguyệt Môn ?

- Lãnh Nguyệt Môn nào ? Sao cứ Lãnh Nguyệt Môn hoài thế ?

- Cô nương quá rõ còn cố hỏi ! Lan muội, hành động đi !

Tư Đồ Lan lập tức xuất chỉ điểm tới.

Ca nhân lách mình tránh được kêu lên :

- Triệu công tử chẳng lẽ không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào ư ?

- Người tìm sai người rồi ! Triệu mỗ xưa nay không biết thương hoa tiếc ngọc !

- Thật ư ? Sao Triệu gia nữ làm Tư Đồ cô nương buồn lòng như vậy ? À phải rồi, Triệu gia chỉ nói thế kéo sợ Tư Đồ cô nương ghen thôi chứ gì ?

Triệu Ngọc Thư hăm hăm đứng lên.

Ca nhân lùi lại kêu lên :

- Ui cha ! Tôi sợ thất tim lên rồi ! Ngài định làm gì ?

Vừa nói vừa lùi ra đến tận cửa.

Lý Tồn Hiếu nhảy hai bước đã chặn ngang trước ca nhi nói :

- Cô nương, tôi chỉ tìm một mình Cơ bà bà thôi, không quan hệ gì đến người khác trong Lãnh Nguyệt Môn cả.

Ca nhi nhú mày hỏi :

- Lại là Lãnh Nguyệt Môn... Rốt cuộc đó là cái gì vậy ?

- Cô nương, cứ sự đến thế này mà không còn thừa nhận thế chẳng phải là cố chấp quá sao ?

Ca nhân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bỗng gật đầu nói :

- Thôi được, tôi thừa nhận là người trong Lãnh Nguyệt Môn.

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Cô nương nhằm tôi hạ độc, tất là lệnh của Cơ bà bà ?

- Lại còn không phải. Chẳng lẽ còn ai khác ?

- Vì sao bà ta nhất định dồn tôi vào chỗ chết ?

Ca nhi liến thoắng :

- Ai bảo Lý gia là môn hạ của Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma làm gì chứ ? Lão thần tiên của chúng tôi cho rằng nếu để ngài lại trên đời sẽ rất phiền cho Lãnh Nguyệt Môn, là mối họa lớn. Thêm nữa cô nương của chúng tôi cũng bị Lý gia đưa đi, chỉ cần một trong hai việc cũng đủ...

- Cơ bà bà hiện ở đâu ?

- Để làm gì chứ ? Ngài định tìm bà ấy ư ?

- Không sai !
- Tôi chỉ biết lão thần tiên đã đưa người đi, nhưng không biết đi đâu.
- Tôi vừa nói chỉ tìm một mình Cơ bà bà, còn đối với những người khác vô can.
- Cái đó thì tôi nghe rồi, nhưng không biết lão thần tiên ở đâu thì biết làm thế nào

?

- Nếu cô nương không biết thì thôi vậy. Cô nương có thể đi !

Ca nhi ngơ ngác hỏi :

- Thế nào ? Ngài chịu thả cho tôi đi sao ?
- Phải !

Ca nhi nhìn đăm đăm vào mặt chàng một lúc mới nói :

- Người như Lý gia thật hiếm thấy ! Xin đa tạ ! Rồi sẽ có ngày tôi báo đáp ngài.
- Nói rồi quay người đi.

Triệu Ngọc Thư đột nhiên quát lên :

- Khoan đã ! Vị Lý huynh đối với người khoan dung, nhưng ta vốn xuất danh là người độc ác. Nếu người không chịu nói ra Cơ bà bà đang ở đâu thì đừng hòng ra khỏi đây !

Ca nhi ngưng mục nhìn đối phương hỏi :

- Thật ư ?
- Nếu không tin thì người cứ thử xem !

Ca nhi cười khanh khách nói :

- Ta chính là không muốn đi để xem người làm gì ?

Nói rồi trở vào ngồi ở mép giường cách Lý Tồn Hiếu không xa đưa mắt nhìn chàng đầy tình tứ.

Tư Đồ Lan chau mày.

Triệu Ngọc Thư đứng lên xách cây đèn trên bàn bước về phía ca nhi.

- Triệu công tử, ngài định làm gì thế ?

Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :

- Ca nhân chủ yếu nhờ vào khuôn mặt để hành nghề, để ta dùng chiếc đèn này đốt lên mặt người mấy chỗ để xem sau này người làm ăn thế nào.

Ca nhi kinh hoảng la lên :

- Ngài định nung cháy mặt tôi ư ? Ngài quả là độc ác đến thế sao ?
- Ta vừa nói Triệu Ngọc Thư xuất danh là kẻ độc ác mà !

Nói xong đã đến trước giường giờ ngọn đèn lên mặt ca nhi.

Ca nhi xoay người trốn vào sau lưng Lý Tồn Hiếu kêu lên :

- Lý gia mau mau cứu tôi với ! Ngài đừng nhẫn tâm...

Lý Tồn Hiếu hơi lách người xuất thủ nhanh như chớp chớp ngay được cổ tay trắng ngần của ca nhi vặn khẽ.

Bàn tay mềm mại của nàng ca kỹ chợt tỏa ra ánh lấp loáng, chính là một chiếc ngân châm.

Triệu Ngọc Thư cười nhạt nói :

- Xem ra người so với Triệu Ngọc Thư ta còn độc ác hơn nhiều !

Liên áp ngọn đèn sát vào mặt.

Ca nhi vội ngửa người xuống giường, đôi chân mang giày thêu hoa đá ngược lên, mũi giày nhằm đúng vào hai trọng huyệt của Triệu Ngọc Thư là Cự khuyết và Kỳ môn. Chính đầu mũi giày cô ta cũng lấp lánh hai mũi thép đen nhánh lẫn trong đoá hoa thêu rất khó nhận thấy.

Triệu Ngọc Thư phản ứng rất nhanh. Khi hai tiếng cẩn thận của Lý Tồn Hiếu mới thoát khỏi miệng thì y đã lùi về một bước, hữu thủ nhanh chóng chớp ngay được một chân của ca nhân.

Cô ta la lên oai oái :

- Ui chao ! Triệu công tử hiệp đáp ta vậy ư ? Có Tư Đồ cô nương ở đây...

Nhưng thị chưa nói hết câu thì chợt giật lên một cái, nằm bất động.

Lý Tồn Hiếu cầm lấy mũi ngân châm rồi buông cổ tay ca nhân ra, Triệu Ngọc Thư cũng thu tay về chìa ra trước Lý Tồn Hiếu nói :

- Lý huynh cho tôi xin mũi độc châm đó.

Lý Tồn Hiếu không đáp, đưa mũi ngân châm cho Triệu Ngọc Thư.

Vị này cầm chiếc ngân châm, xuất thủ giải huyệt đạo cho ca nhi, chờ thị ngồi dậy mới hươ mũi ngân châm trước mặt nói :

- Đối với hạng giáo hoạt như ngươi thì không cần phải khách sáo. Mau nói đi, đừng để ta dùng mũi ám khí có tẩm độc này chọc vài chỗ lên mặt ngươi !

Ca nhi vẫn không chịu bỏ thói xảo trá, lúng liếng cặp mắt ngậm tình nói :

- Có lẽ trong số người nhắm tâm trong thiên hạ thì Triệu công tử đứng đầu !

Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :

- Đừng càn rỡ nữa ! Nói mau, Cơ bà bà đi đâu ?

- Nói rồi, tôi đã nói không biết thì sao bây giờ có thể biết được ? Triệu công tử ! Ngài dù có dâm...

- Người tưởng ta không dám sao ?

Dứt lời dâm mũi châm tới.

Lý Tồn Hiếu vội xuất thủ ngăn lại nói :

- Triệu công tử, thôi đi !

- Lý huynh, nó muốn lấy mạng huynh sao lại bảo thôi chứ ?

- Cho dù thế nào thì cô ta cũng là nữ lưu.

Triệu Ngọc Thư cười gượng :

- Lý huynh thật là người nhân hậu ! Thôi được, huynh đã muốn tha thì tiểu đệ đâu dám không tuân ?

Nội xong buông ca nhi lùi lại.

Lý Tồn Hiếu nhìn cô ta nói :

- Cô nương có thể đi !

Ca nhi duỗi chân tay rồi cười nói rất tự nhiên :

- Không hề gì ! Chân trái tê liệt rồi, nhưng tôi còn chân phải, chỉ không biết là Lý gia muốn tha cho tôi thật sao ?

- Cô nương cứ việc đi, không ai ngăn trở nữa !

Ca nhi chống tay ngồi thẳng dậy nhìn sâu vào mắt Lý Tồn Hiếu hồi lâu mới nói :

- Đa tạ Lý gia. Nếu biết lão thần tiên ở đâu, tôi sẽ nói cho ngài.

Rồi bước xuống giường quay sang Triệu Ngọc Thư, trên môi vẫn giữ nụ cười bất tuyệt:

- Triệu công tử, sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau. Phần ân tình của ngài tôi cũng sẽ đền đáp cẩn thận !

- Hừ ! Người mà cũng xứng !

- Tôi không đến nỗi mãi mãi là đồ vô dụng, phải vậy không ?

Nói rồi lê chân khập khiễng ra khỏi phòng.

Lý Tồn Hiếu nhìn Triệu Ngọc Thư nói :

- Triệu công tử trượng nghĩa mà tương trợ khiến tôi vô cùng cảm kích. Nhưng cũng vì thế mà công tử phải chuốc lấy phiền phức, tôi lại rất áy náy.

Triệu Ngọc Thư cười hô hô hỏi :

- Lý huynh cho rằng tiểu đệ sợ Lãnh Nguyệt Môn ư ? Nếu sợ thì đã không dây vào cô ta rồi ! Lý huynh đừng oán tiểu đệ nói thẳng câu này, lòng người trên giang hồ hiểm ác, Lý huynh đối với người khoan hậu vậy nhưng chưa chắc họ đã đáp lại huynh như thế đâu. Rất có thể phải chịu nhiều thiệt thòi khác.

Lý Tồn Hiếu chấp tay nói :

- Đa tạ công tử đã chỉ giáo.

Triệu Ngọc Thư chợt quay sang Tư Đồ Lan cười hỏi :

- Lan muội chẳng phải định tới đây để chiêm ngưỡng thứ bảo vật gì đó của Lý huynh mà ? Bây giờ nên đến lúc rồi !

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Triệu công tử muốn chỉ ...

Triệu Ngọc Thư cười gượng gạo :

- Nghe nói Lý huynh có được một đôi Huyết kết ngọc uyên ương nên Lan muội đến đây muốn khai nhãn giới, chẳng hay ...

- À... thì ra Triệu công tử muốn nói về đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương...

Tư Đồ Lan mãi đến lúc này mới lên tiếng :

- Mới chỉ gặp lần đầu, tôi biết rằng như thế là mạo muội...

Lý Tồn Hiếu cười lắc đầu :

- Triệu công tử nói rất đúng, chúng ta mới gặp lần đầu nhưng cũng coi là thâm giao, Tư Đồ cô nương xin đừng khách khí.

Rồi lấy ra trong túi một đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương nhỏ bằng thạch ngọc được gia công vô cùng tinh xảo.

Triệu Ngọc Thư trong đôi mắt thoáng qua một ánh dị dạng, cười nói :

- Qua đây tiểu đệ hiểu Lý huynh thêm một bậc. Lý huynh hào phóng trong đời tiểu đệ chưa từng gặp...

- Chỉ là một đôi ngọc thạch, có gì đáng phải hẹp hòi ?

Tư Đồ Lan mân mê con chim nhỏ trên tay ngắm không chán mắt.

Triệu Ngọc Thư nói :

- Lan muội cho huynh được khai nhãn giới một chút !

Rồi giằng lấy đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương lật qua lật lại xem một lúc mới nói :

- Lý huynh, tiểu đệ nghe nói đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương này được gọi là bảo vật hình như không phải chỉ vì giá trị của chính bản thân vật này...

Hỏi câu đó, đương nhiên Triệu Ngọc Thư biết rõ giá trị thật của Huyết Kết Ngọc Uyên Ương là ở đâu.

Lý Tồn Hiếu không chút giấu giếm, gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Trong mỗi con có chứa nửa bức tàng bảo đồ.

Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :

- Sao tiểu đệ không thấy mạnh địa đồ ở đâu cả ?

- Vì tôi đã lấy ra rồi.

Triệu Ngọc Thư à một tiếng nói :

- Chẳng trách gì...

Chẳng hay ý đầy đủ của câu đó là chẳng trách gì không thấy hay chẳng trách gì Lý huynh hào phóng như thế, chỉ mình y biết mà thôi.

Triệu Ngọc Thư trả lại đôi uyên ương cho Tư Đồ Lan.

Cứ theo vẻ mặt của thiếu nữ thì hình như cô ta không cần gì quan tâm đến giá trị thật của Huyết Kết Ngọc Uyên Ương là ở đâu mà chỉ bị cuốn hút bởi nghệ thuật tinh xảo của người thợ đã tạo ra đôi chim nhỏ này, nhìn không rời mắt.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Nếu cô nương thích nó thì tôi xin dâng tặng.

Tư Đồ Lan ngược mắt lên hỏi :

- Lý huynh nói gì ?

Lý Tồn Hiếu nhắc lại :

- Nếu cô nương thích đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương thì tôi xin dâng tặng.

Tư Đồ Lan lộ nét vui mừng nói :

- Cái đó... như thế sao được ? Làm sao Lý huynh...

- Tôi giữ nó cũng vô ích thôi. Hơn nữa nếu cô nương giữ nó thì thích hợp hơn tôi nhiều...

Thiếu nữ có phần ngại ngùng, nhưng không giấu được sự thích thú :

- Nếu vậy... tôi xin đa tạ !

- Cô nương giữ nó hợp hơn, tôi phải tạ ơn cô nương mới phải...

Triệu Ngọc Thư chợt sáng giọng :

- Lý huynh đã khẳng khái thế thì Lan muội đừng khách khí nữa, chỉ là... không được thấy vật tạo nên giá trị thật của Huyết Kết Ngọc Uyên Ương, tiểu đệ cảm thấy hối tiếc...

Lý Tôn Hiếu cười nói :

- Việc này tôi chỉ e không thể làm Triệu công tử như nguyện vì tôi đã đem tàng bảo đồ tặng người khác mất rồi.

Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan nghe vậy cùng sửng sốt.

Triệu Ngọc Thư hỏi :

- Lý huynh đã đem tàng bảo đồ mà người trên võ lâm ai cũng ước ao tặng cho người khác ư ?

- Chính thế !

Triệu Ngọc Thư trố mắt nhìn đối phương than rằng :

- Tiểu đệ vừa nói câu không sai, Lý huynh hào phóng thật là người trong đời tiểu đệ chưa từng gặp. Nhưng không biết Lý huynh đã tặng tàng bảo đồ cho ai vậy ?

- Lãnh Nguyệt môn chủ Cơ bà bà !

Triệu Ngọc Thư sửng sốt hỏi :

- Lãnh Nguyệt môn chủ Cơ bà bà ư ? Bà ta đã dùng trăm phương ngàn kế để dồn huynh vào chỗ chết, vậy mà Lý huynh lại đem vật chí bảo võ lâm tặng cho bà ấy sao ?

Lý Tôn Hiếu đáp :

- Nói đúng ra chỉ là chuyện trao đổi. Tôi đã đem tàng bảo đồ giao cho Cơ bà bà để bà ta thả tôn nữ của mình ra...

Triệu Ngọc Thư à một tiếng cười đầy hàm ý :

- Tiểu đệ hiểu rồi ! Lý huynh đã dùng tàng bảo đồ để đổi lấy Lệnh Hồ cô nương !

Lý Tôn Hiếu gật đầu :

- Có thể nói như thế !

Triệu Ngọc Thư buông lời thán phục :

- Không tiếc vật chí bảo mà chỉ quý mỹ nhân... Lý huynh có thể nói là bậc tình thánh !

Tư Đồ Lan cau mày nhìn sang, trên đôi mi đen nhánh thoáng ước ám lại nhưng không nói gì.

Lý Tôn Hiếu nghiêm nghị nói :

- Lệnh Hồ cô nương đối với tôi thế nào thì tôi đối xử lại cũng phải như thế.

Triệu Ngọc Thư lại hỏi :

- Lý huynh đã dùng tàng bảo đồ đổi lấy Lệnh Hồ cô nương thì theo tiểu đệ lúc nào hai người cũng bên nhau như hình với bóng mới đúng, làm sao từ Kim Hoa Đệ Nhất Lô tới đây chỉ thấy có một mình Lý huynh thôi !

Lý Tôn Hiếu đáp :

- Cô ấy có việc phải đi nơi khác.

Triệu Ngọc Thư nghi hoặc nói :

- Nếu vậy tôi thật không may. Hy vọng lần sau gặp lại, tiểu đệ được chứng kiến cả đôi khiên trời đất phải ghen !

Rồi đứng lên chấp tay nói :

- Đêm đã khuya, chúng tôi nên cáo từ rồi. Được quen biết Lý huynh, chuyến đi này thật không uổng phí, mong rằng trên giang hồ sau này còn có dịp gặp lại.

Tư Đồ Lan cũng đứng lên :

- Xin đa tạ Lý huynh. Vật hậu tặng tôi sẽ không bao giờ quên.

- Tư Đồ cô nương nặng lời !

Triệu Ngọc Thư cùng Tư Đồ Lan cùng song song rời phòng, Lý Tôn Hiếu theo tiễn đến cuối hậu viện, nhìn theo bóng đôi tình lữ tiêu thất giữa màn đêm mà trong lòng trào dâng nhiều ý nghĩ.

Triệu Ngọc Thư theo người giang hồ cho là chính phái, nhưng xem ra cũng độc ác không kém gì Liễu Ngọc Lâm và Hầu Ngọc Côn, chỉ nhìn thủ đoạn đối với ca nhi vừa rồi cũng đủ biết.

Hai người bắt ca nhi mang đến đây cho chàng, hiển nhiên chẳng phải do hào hiệp hoặc tâm nghĩa gì. Chỉ nghe giọng nói và thái độ cũng biết nguyên nhân là ở bức tàng bảo đồ.

Lại nói một trong tứ đại mỹ nhân dương thế Tư Đồ Lan của Quỳnh Dao Cung mà cũng tham lam như vậy... cách nhìn nhận cô ta không khỏi bớt đi mấy phần trọng thị.

oOo

Hồi 23

Mắc Phải Gian Kế

Đối diện với Tự Anh khách điểm còn có một khách điểm khác. Trong gian phòng thứ ba ở hậu viện vẫn còn ánh đèn, có hai người đối tọa, chính là Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan.

Tư Đồ Lan mê mê đôi uyên ương như để hết tâm trí vào đó.

Còn Triệu Ngọc Thư cúi thấp đầu, mày nhú chặt, chừng như đang suy tính điều gì.

Chợt y ngẩng lên nói :

- Lan muội, nàng có tin không ?

Tư Đồ Lan vẫn không rời mắt khỏi đôi chim, lơ đãng hỏi :

- Gì thế ?

- Câu Lý Tồn Hiếu nói ấy mà !

Tư Đồ Lan à lên một tiếng, nhưng không đáp.

Triệu Ngọc Thư giằng lấy đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương.

Tư Đồ Lan kêu lên :

- Huynh làm gì thế ?

- Muội muội, chúng ta hãy bàn chính sự !

- Nhưng tôi vẫn nghe mà ! Trả Huyết Kết Ngọc Uyên Ương cho người ta !

Triệu Ngọc Thư dụ giọng :

- Lan muội...

- Có nghe không ? Trả đôi uyên ương đây !

Triệu Ngọc Thư đành đưa trả lại nói :

- Báu gì thứ không có giá trị đó mà muội bị hút mất hồn thế ?

Tư Đồ Lan dẫu môi nói :

- Huynh có sở thích của huynh, muội có sở thích của muội, có gì là không được ?

Triệu Ngọc Thư xuống giọng :

- Lan muội ! Sao lại có tính trẻ con thế ? Chẳng lẽ nàng không biết bức tàng bảo đồ khiến cho người trên võ lâm đều ao ước, ngày trông đêm tưởng sao cho có được, vì nó không biết bao nhiêu người không tiếc đầu rơi máu chảy, không biết bao nhiêu người đã bỏ người đã bỏ mạng ?

- Hay thật ! Rõ ràng huynh đã có manh tâm về bức tàng bảo đồ đó, tại sao hồi nãy lại nói tránh ra là muội muốn xem đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương làm gì ?

- Lan muội, dù nàng hay ta thì có gì khác nhau đâu ?

- Nếu vậy sao huynh không nói thẳng là mình muốn xem chứ ?

Triệu Ngọc Thư đầu dụi :

- Thôi được ! Lan muội, chúng ta đừng tranh chấp chuyện nhỏ nhặt nữa. Ta hỏi nàng, Lý Tồn Hiếu nói thế có đáng tin không ?

- Anh ta nói không ít, huynh định hỏi câu nào ?

- Hắn nói đã đem bức tàng bảo đồ giao cho Cơ bà bà để đổi lấy Lệnh Hồ Dao Cơ đó !

Tư Đồ Lan gật đầu :

- Muội tin.

Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :

- Muội tin ư ?

- Ừm...

- Lan muội, chuyện đó đâu có dễ ? Cả giang hồ chỉ có vật chí bảo quý giá nhất, đâu dễ đem cho người chứ ? Cho dù với lý do nào đi nữa...

Tư Đồ Lan ngắt lời :

- Muội biết anh ta là người rất khảng khái, ngay cả bức tàng bảo đồ cũng thế, không coi trọng như huynh đâu, theo muội thấy thì rất có khả năng.

- Nếu vậy thì Lệnh Hồ Dao Cơ đâu ? Xét về tình cảnh đó thì hai người phải gần bó nhau như bóng với hình mới phải chứ ?

- Huynh không nghe anh ta nói sao ? Lệnh Hồ Dao Cơ có việc phải đi nơi khác.

Triệu Ngọc Thư cười khẩy nói :

- Muội tin, nhưng ta không tin ! Ta dám đoán chắc rằng bức tàng bảo đồ nhất định ở trong người hắn. Muội thử nghĩ xem, nếu hắn đã giao bức tàng bảo đồ để đổi lấy Lệnh Hồ Dao Cơ thì cơ sao Cơ bà bà lại còn dùng trăm phương ngàn kế để giết hắn ?

Tư Đồ nghe thế cũng phần nào có lý, trầm ngâm một lúc mới nói :

- Nhưng muội thấy Lý Tồn Hiếu không phải là người xảo trá lừa bịp.

- Có thể như thế, nhưng trong trường hợp này, với một vật chí bảo như vậy có ai lại giương ra ?

Tư Đồ Lan không đáp.

Triệu Ngọc Thư lại nói :

- Lan muội ! Nàng nên biết rằng một khi chúng ta đoạt được tấm bản đồ đó, không những Quỳnh Dao Cung trở thành giàu có mà còn có thể xưng bá võ lâm.

- Muội biết. Thế nhưng để cưỡng đoạt vật của người khác, cho dù có thành bá chủ võ lâm thì cũng chẳng vinh quang gì.

Triệu Ngọc Thư kêu lên :

- Ôi chao ! Muội nói gì vậy ? Cướp đoạt thì đã sao chứ ? Trên võ lâm xưa nay vẫn thế... Biết bao người vì nó mà lưu huyết, mà bỏ mạng... Nếu muội không đoạt lấy thì người khác cũng cướp mất, bởi vì thứ chí bảo như vậy không thể ở trong tay một kẻ đàn ! Vì sao người khác có thể cướp đoạt mà chúng ta không thể ?

Tư Đồ lan im lặng hồi lâu mới nói :

- Chưa gặp thì còn không biết hư thực ra sao. Nhưng khi gặp rồi muội mới thấy chàng ta là người rất nhân hậu, so với huynh thì chàng nhân hậu hơn hẳn !

- Nhân hậu ư ? Ta chỉ thấy hấn nhân hậu kiểu đàn bà...

- Còn huynh thì không nhân hậu kiểu đó chứ gì ?

Triệu Ngọc Thư nhướn mày cười nhạt nói :

- Cho dù thế nào thì trong trường hợp người khác tìm mọi cách giết mình mà lại thả đối phương ra, ta không thể làm thế được !

- Chỉ vì khí độ của huynh không bằng người !

- Nhưng khí độ cao cả đến mức để cho người ta đường hoàng lấy đi mạng mình thì đó là chuyện chưa từng nghe, chưa từng thấy !

- Thì bây giờ huynh đã thấy, đã nghe đó thôi !

- Nào, Lan muội ! Bây giờ chúng ta không bàn đến chuyện đó nữa được không ?

- Hừ, còn có chuyện gì đáng nói nữa chứ ? Người ta là truyền nhân của Đại Lôi Âm Tử và Thiên Ngoại Thần Ma, huynh không nghe thấy sao ?

- Lan muội ! Khô Tâm hoà thượng của Đại Lôi Âm Tử và Thiên Ngoại Thần Ma tuy là hai đại kỳ nhân thật, nhưng chúng ta chỉ nghe truyền ngôn chứ có thấy họ đâu ?

- Vì chúng ta xuất đạo quá muộn !

- Giả sử dương thế thật có hai vị ấy thì đó là chuyện hai ba mươi năm trước. Từ đó đến nay không ai gặp họ nữa, đúng không ?

- Ý của huynh là...

Triệu Ngọc Thư ngắt lời :

- Lan muội ! Sinh lão bệnh tử, không ai tránh được !

- Tôi hiểu ý huynh. Nhưng vạn nhất chàng ta đúng là truyền nhân của hai vị đó...

Triệu Ngọc Thư lắc đầu :

- Lan muội hiểu sai ý ta. Ta muốn rằng tiểu tử đó chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi, trừ phi hắn có thể nhập làm môn hạ của hai vị đó từ khi còn trong bụng mẹ, nếu không thì làm sao lại có thể thành truyền nhân của hai vị đó được ? Ngoài ra ta nghe nói hai kỳ nhân này tính tình rất quái dị, đặc biệt là Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh. Vị này nhất quyết không nhận môn hạ, cho dù người ta có dập đến vỡ đầu cũng mặc. Vậy tên tiểu tử này đâu dễ có phúc duyên lớn lao phi thường như vậy ?

Tư Đồ Lan nói :

- Muội không hiểu sai ý huynh. Nếu vạn nhất chàng ta đúng là truyền nhân của hai vị đó thì huynh sẽ làm thế nào ? Tự lượng sức mình có thể địch được người ta mấy chiêu ?

Triệu Ngọc Thư cười đáp :

- Giả sử như vậy thì ta cũng không có gì lo lắng. Ta với hắn sẽ đấu trí chứ không đấu lực. Về chữ trí, muội cũng biết ta xưa nay chưa chịu thua ai.

Tư Đồ Lan nhếch môi cười nói :

- Huynh quá khiêm tốn rồi ! Theo muội thấy thì trí lực của huynh cao nhất trong Tứ Khối Ngọc !

- Lan muội quá khen ! Đúng là cha mẹ sinh ta, nhưng chỉ muội mới thật biết ta !

- Nhưng giả dụ người ta tâm trí cũng không kém huynh thì huynh sẽ làm thế nào ?

- Lan muội sao quá đề cao địch như vậy ? Vì sao ta phải hao tâm tổn trí, bất chấp tất cả để đạt được mục đích ? Chẳng qua vì hai chúng ta, vì Quỳnh Dao Cung mà thôi ! Lan muội thử nghĩ đến khi Quỳnh Dao Cung xưng bá võ lâm, uy danh hơn cả Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt, lúc đó hai ta sẽ vinh quang biết bao !

Tư Đồ Lan lạnh lùng đáp :

- Trước hết chớ nên đắc ý vội ! Tôi còn chưa quyết định lấy huynh !

Triệu Ngọc Thư trố mắt kêu lên :

- Lan muội ! Đến bây giờ sao muội còn...

- Tôi nói thật đấy !

Triệu Ngọc Thư hãnh diện ưỡn ngực nói :

- Lan muội thử tìm xem những anh hùng, những bậc tuấn mỹ trong thiên hạ, luận về nhân phẩm lẫn võ học có ai so sánh được với Triệu Ngọc Thư không ?

Tư Đồ Lan mặt sa sầm nói :

- Huynh là kỳ nhân hiếm thế, tuấn mỹ vô song, thấp đèn mà tìm ban ngày cũng không thấy, bởi thế tôi phải chạy theo để lấy huynh chứ gì ? Huynh đã nói thế thì tôi không dám vờn cao nữa !

Triệu Ngọc Thư lúng túng gượng cười nói :

- Lan muội chớ hiểu lầm...

Tư Đồ Lan lạnh lùng ngắt lời :

- Đừng nói thêm gì nữa ! Tôi đã hứa sẽ khảo nghiệm huynh ba năm. Đến nay mới một năm thôi, huynh vội chứ gì ? Bây giờ đã khuya, tôi muốn đi ngủ rồi, huynh về đi !

Nói rồi đứng lên đi tới giường.

Triệu Ngọc Thư ngập ngừng giây lát rồi cũng đứng dậy hỏi :

- Lan muội, sau đây chúng ta phải làm gì ?

Tư Đồ Lan không quay lại, trả lời :

-Lệnh phù của Quỳnh Dao Cung ở trong tay huynh, muốn làm gì huynh cứ việc, khỏi cần hỏi tôi.

- Nếu vậy huynh có thể tự mình làm...

- Huynh cứ tự nhiên, không ai ngăn cản huynh đâu !

Triệu Ngọc Thư gật đầu :

- Vậy thì tốt ! Lan muội nghỉ đi, ta về đây !

Nói rồi quay gót ra khỏi phòng.

Tư Đồ Lan ngồi ở mép giường không ngẩng lên, nhìn Huyết Kết Ngọc Uyên Ương đến xuất thần.

oOo

Mặt trời lên ba con sào, Lý Tồn Hiếu mới thông thả bước ra khỏi Tự Anh khách điểm, mặt lộ vẻ dăm chiêu.

Mới đi được vài bước, chợt nghe sau lưng có người gọi khẽ :

- Lý gia !

Lý Tồn Hiếu quay lại thấy một trung niên hán tử thân mình ngũ đoản đang bước lại gần.

Chàng ngừng mục nhìn sang hỏi :

- Các hạ là...

Trung niên hán tử đưa mắt nhìn quanh rồi thấp giọng nói :

- Lý gia có thể nói chuyện với tiểu nhân một lát không ?

- Ngay ở đây ?

- Xin cứ theo tiểu nhân.

Nói xong bước vào một con hẻm.

Lý Tồn Hiếu đi theo.

Vào sâu trong hẻm, trung niên hán tử cẩn thận quan sát hai đầu, sau khi đã yên chí không có ai mới thấp giọng nói :

- Lý gia, tiểu nhân là người trong Lãnh Nguyệt Môn.

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Người là người của Lãnh Nguyệt Môn ư ?

- Phải, tiểu nhân phụng mệnh của lão thần tiên ở lại Kim Hoa này chờ ngài.

Lý Tồn Hiếu à một tiếng nói :

- Ta hiểu rồi !

Trung niên hán tử cười ngượng ngừng nói :

- Chỉ e Lý gia hiểu lầm. Tiểu nhân tuy phụng mệnh lão thần tiên ở lại chờ ngài nhưng vẫn trung thành với cô nương. Tiểu nhân không dám dùng thủ đoạn thấp hèn để đối phó với ngài, cô nương vốn có ân nghĩa với tiểu nhân...

- Vậy ta cần cảm tạ người.

- Lý gia đừng nói thế. Đó là việc tiểu nhân phải làm. Chịu ân mà không báo thì đâu còn được gọi là người ? Tiểu nhân báo cho ngài rằng người của Lãnh Nguyệt Môn phục ở Kim Hoa thành này không ít, trong các khách điểm, tửu lâu, quán rượu ở đâu cũng có. Lão thần tiên đã tính toán những nơi ngài có thể dừng chân hoặc nghỉ ở lại, bởi thế chỉ cần ngài ở trong Kim Hoa thành trước sau gì cũng bị ám toán. Ngay tiểu nhân cũng được bố trí mai phục ở Tụ Anh khách điểm vừa may gặp được ngài cũng vào trú đêm ở đó...

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Người có biết vì sao Cơ bà bà phải khổ công như thế để đối phó với ta không ?

Trung niên hán tử đáp :

- Lý gia đưa cô nương đi, tất nhiên lão thần tiên rất căm hận ngài. Xưa nay chưa từng ai dám trái lệnh của lão thần tiên, thế mà bây giờ tôn nữ của bà dám không tuân

lệnh ! Như thế làm sao lão thần tiên chịu nổi ? Đương nhiên là trút hận lên đầu Lý gia ...

- Người có thể cho ta biết Cơ bà bà hiện ở đâu không ?

Trung niên hán tử lắc đầu :

- Tiểu nhân không biết. Tuy nhiên ở Kim Hoa thành này có người biết. Lý gia định tìm lão thần tiên hay sao ?

- Đúng thế ! Người có giúp ta được không ?

Trung niên hán tử liền gật đầu nói :

- Tiểu nhân đã làm thì phải đến nơi đến chốn ! Tiểu nhân có thể đưa Lý gia đến gặp một người.

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Ai vậy ? Có gần đây không ?

- Người đó là tâm phúc của lão thần tiên, rất ít khi chúng tôi được gặp. Bây giờ có người bố trí mai phục cách đây không xa, ngài hãy theo tiểu nhân.

Nói xong cắm cúi bước đi được vài bước chợt quay lại :

- Xin Lý gia đi cách xa tiểu nhân một quãng !

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Ta hiểu. Người đi đi !

Nhưng trung niên hán tử chưa đi ngay, còn nói :

- À... có việc này tiểu nhân quên nói với Lý gia. Tối qua vị Triệu Ngọc Thư trong Tứ Khối Ngọc của võ lâm dương thế cùng vị Tư Đồ Lan cô nương ở Quỳnh Dao Cung đã mang một người phục ở Kim Hoa Độ Nhất Lâu đến gặp ngài, đúng không ?

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Người cũng biết ư ?

Trung niên hán tử cười đáp :

- Không dám giấu, tiểu nhân trú cùng dãy phòng với Lý gia.

- Vậy mà ta không biết.

- Lý gia cần cẩn thận mới được ! Hai người đó chẳng phải có ý định tốt lành gì đâu. Tối qua sau khi chúng đi rồi, tiểu nhân bám theo đến nơi ở của chúng, thì ra chúng ở khách điểm đối diện. Chúng bàn tính với nhau những gì đều bị tiểu nhân nghe được cả...

Lý Tồn Hiếu à một tiếng hỏi :

- Chúng có ý đồ gì ?

Trung niên hán tử cười đáp :

- Ý đồ chúng quá rõ, Lý gia cần gì phải hỏi nữa !

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Đa tạ người, ta sẽ đề phòng cẩn thận. Bây giờ xin dẫn đường giúp.

- Lý gia đừng khách khí thế. Tiểu nhân không dám đương.

Nói xong quay người đi ra phố chính.

Chờ hẩn đi được khoảng mười trượng, Lý Tồn Hiếu mới thông thả theo sau.

Trung niên hán tử thân hình ngũ đoản cứ ung dung đi trước dẫn Lý Tồn Hiếu đi hết phố này qua phố khác, sau mấy chỗ rẽ đến một con hẻm.

Hẩn chỉ tay vào hai cánh cửa sổ nhỏ cách đường không xa rồi tiếp tục đi thẳng.

Trung niên hán tử làm thế cũng dễ hiểu. Nếu bị phát hiện, mạng hẩn coi như chấm dứt.

Chỉ lát sau, Lý Tồn Hiếu đã đến trước cửa sổ đó. Chờ cho trung niên hán tử khuất dạng không thấy nữa, chàng mới đưa mắt quan sát căn nhà. Trên cánh cổng sơn son có treo một ngọn đèn lồng và tấm biển chỉ viết một chữ Cổ.

Trong nhà không có động tĩnh gì.

Lý Tồn Hiếu đưa tay gõ vào cánh cửa, nhưng chỉ gõ nhẹ một cái là cửa mở ra ngay, thì ra nó chỉ được khép hờ mà không khoá.

Chàng đẩy cửa mở rộng ra rồi đưa mắt nhìn vào. Lối vào hẹp và rất sâu, tối om không thấy gì.

Lý Tồn Hiếu do dự một chút rồi đi thẳng vào ngõ.

Qua hết khoảng sân hẹp, chàng thấy ngôi nhà có hai phòng nhưng cửa đều đóng chặt, không nghe thấy thanh âm nào.

Thế nhưng trước phòng phía bắc có một người đang quỳ trước trường kỷ. Đó là nữ nhân, bận hắc y, chỉ nhìn cách trang phục cũng biết nữ nhân này còn trẻ.

Lý Tồn Hiếu đứng quan sát một lúc nhưng không nghe có động tĩnh gì, chàng nhíu mày rồi bước tới gần, cố ý bước mạnh chân.

Nhưng thiếu nữ vẫn quỳ không động dậy, mãi đến khi Lý Tồn Hiếu đến gần cửa cũng không có gì phản ứng gì.

Thấy không tiện vào thêm, chàng đành dừng lại ho khan một tiếng.

Nữ nhân vẫn quỳ như cũ, chỉ hỏi một câu :

- Đã về rồi ư ?

Lý Tồn Hiếu đành lên tiếng :

- Cô nương...

Nữ nhân vội vàng quay lại.

Căn cứ vào khuôn mặt thì cô ta mới chưa đầy hai mươi tuổi, đầu cài một bông hoa màu trắng.

Vừa nhìn thấy Lý Tồn Hiếu nữ nhân đã kinh hãi kêu lên :

- Ông là ai ?

Lý Tồn Hiếu bối rối đáp :

- Cô nương, tôi tìm một người...

Hắc nữ nhân liền đứng lên, hỏi tiếp :

- Tìm ai ?

Lý Tồn Hiếu trầm tĩnh lại hỏi :

- Đây có phải là nhà họ Cổ không ?

- Phải, ông tìm ai thế ?

- Tôi tìm chủ nhân của nhà này.

Hắc y nhân nói :

- Chính tôi là chủ nhân.

- Cô nương... ở một mình thôi sao ?

Hắc y nữ nhân mặt chợt sa sầm đáp :

- Vốn trong nhà có hai người nhưng chồng tôi mới mất, nay chỉ còn một mình thôi.

Lý Tồn Hiếu bây giờ mới hiểu vì sao cô ta lại cài hoa trắng lên đầu, và chàng còn phát hiện ra trên trường kỷ còn một ngọn bạch lạp đang leo lét.

Xem tình thế trước mắt, Lý Tồn Hiếu bỗng ngờ rằng trung niên hán tử đã chỉ nhầm chỗ.

Chẳng lẽ một quả phụ trẻ tuổi thế này của Cổ gia mà lại là tâm phúc của Cơ bà bà hay sao ?

Hắc y nữ nhân nghi ngờ hỏi :

- Ông tìm có sai chỗ không ?

Lý Tồn Hiếu chợt thấy khó xử, nhưng đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, liền hỏi :

- Đại tẩu vừa rồi hỏi đã về rồi là chỉ...

Hắc y nữ nhân à một tiếng, trả lời :

- Đó là tiểu thúc của tôi vừa đi ra, tôi tưởng rằng chú ấy đã về.

Lý Tồn Hiếu hỏi tiếp :

- Vị đó đi đâu ? Và khi nào về ?
- Chú ấy ra phố mua đồ chỉ một lúc là về thôi. Ông tìm ông ấy phải không ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu.

Hắc y nữ nhân lại hỏi :

- Ông là bằng hữu của tiểu thúc tôi ?
- Đúng thế.
- Cũng là người trong giang hồ ?
- Không sai.
- Vậy thì xin mời ông vào nhà, chú ấy sẽ về ngay...

Nói xong mở cửa ra mới khách.

Lý Tồn Hiếu chấp tay cảm ơn rồi bước vào nhà.

Toạ định xong, hắc y nữ nhân rót cho khách một chén trà hỏi :

- Xin cho biết quý tính ?
- Không dám, tôi họ Lý.
- Thì ra là Lý huynh đệ. Lý huynh đệ từ đâu đến ?
- Tôi cũng ở trong Kim Hoa Thành này, vừa ở phía tây thành đấy.

Nữ nhân lại hỏi :

- Lý huynh đệ cũng là người của Lãnh Nguyệt Môn ư ?

Lý Tồn Hiếu thấy lòng rộn lên. Bây giờ thì có thể khẳng định đến không sai chỗ rồi.

Chàng gật đầu đáp :

- Đúng thế !

Nữ nhân lại hỏi tiếp :

- Nghe nói Lãnh Nguyệt Môn không ở Kim Hoa Thành này nữa. Vì sao ở đây tốt thế mà lại chuyển đi ?
- Việc đó tôi không được rõ.

Chàng chợt cảm thấy mùi hương xộc vào mũi rất gắt, nhưng người ta có việc như thế thì đành chịu, cũng không tiện bỏ đi.

Chỉ nghe nữ nhân nói tiếp :

- Lý huynh đệ thật kín miệng, cũng như tiểu thúc tôi vậy. Hỏi gì cũng không chịu nói...

Chợt bên ngoài có tiếng bước chân...

Hắc y nhân đứng lên nói :

- Chú ấy về rồi !

Quả nhiên một người đã vào tới sân, chính là trung niên hán tử thân hình ngũ đoản.

Hắn dừng trước cửa, cất tiếng cười quái dị nói :

- Thì ra Lý gia đã vào tệt thất rồi !

Lý Tồn Hiếu chợt hiểu mình đã bị lừa liền đứng bật dậy, nào ngờ cứ ngồi yên thì chưa việc gì, khi đứng lên thì chợt thấy toàn thân choáng váng ngồi phịch trở xuống.

Trung niên hán tử cười độc địa :

- Lý gia, đừng động dậy mà có hại ấy !

Lý Tồn Hiếu cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhưng cố gượng hỏi :

- Người là...

Trung niên hán tử cười hắc hắc hai tiếng, trả lời :

- Vinh hạnh được Lý gia thỉnh giáo. Tôi là người của Quỳnh Dao Cung.

Lý Tồn Hiếu chợt sửng sốt.

Chàng bỗng nhiên nghiêng răng điểm ra một chỉ.

Tên hán tử kêu lên một tiếng lão đảo lùi lại mấy bước nhưng không ngã.

Nếu vào lúc bình thường, một chỉ của chàng có thể nát đá xuyên thép, thế mà bây giờ chỉ làm tên hán tử thân hình ngũ đoản lùi lại có mấy bước thôi.

Chàng cố đứng lên nhưng bỗng thấy mắt tối sầm. Trước lúc ngất đi còn nhận ra trên môi hắc y nữ nhân hiện một nụ cười đắc ý.

OOo

Không biết đã bao lâu, Lý Tồn Hiếu mới tỉnh lại,

Chàng mở mắt nhìn quanh, thấy mình vẫn ngồi trên ghế trong căn phòng của hắc y nữ nhân tự xưng là quả phụ, chỉ là không còn ánh sáng ban ngày mà phòng đã được thắp đèn, chắc hẳn trời đã tối.

Không còn ngửi thấy mùi hăng hắc như lúc trưa nữa.

Thế nhưng trong phòng bây giờ còn có thêm một người. Ngoài trung niên hán tử thân hình ngũ đoản và hắc y nữ nhân, trước mặt Lý Tồn Hiếu đứng một người mà chàng không lạ gì, chính là một trong Tứ Khối Ngọc Triệu Ngọc Thư.

Lý Tồn Hiếu thử vận khí, thấy khí huyết thông sướng không gì trở ngại.

Chàng thử nhấc nhẹ chân tay nhưng nhận ra toàn thân không còn chút sức lực nào, tay chân mềm nhũn.

Triệu Ngọc Thư lên tiếng :

- Người tỉnh rồi ?

Lý Tồn Hiếu rất bình tĩnh, trả lời :

- Nhớ lại Triệu công tử nói với tôi một câu rằng người trong giang hồ lòng dạ hiểm ác, bây giờ xem lại không sai chút nào !

Triệu Ngọc Thư cười độc địa hỏi :

- Người còn nhớ ta còn nói một câu khác là Triệu Ngọc Thư độc ác không thua bất cứ người nào chứ ?

- Tôi đã lãnh giáo rồi ! Trong Tứ Khối Ngọc dương thế, trừ Sở Ngọc Hiên tôi còn chưa gặp, còn lại cả ba tên đều làm ô uế chữ Ngọc đi rồi !

- Thật ư ?

Lý Tồn Hiếu không trả lời.

Triệu Ngọc Thư chợt gần giọng :

- Trên mình người ta đã lục soát nhưng không có bức tàng bảo đồ, vậy người giấu nó ở đâu ?

- Người không nhớ ta đã nói rằng bức địa đồ đó ta đã tặng cho Cơ bà bà hay sao ?

Triệu Ngọc Thư liền vung chưởng đánh thẳng vào mặt Lý Tồn Hiếu khiến chàng học cả máu mồm máu mũi.

Hắn rít lên :

- Người coi Triệu Ngọc Thư này là con ít hay sao ?

- Ta nói thật. Người không tin cũng đành chịu.

Triệu Ngọc Thư lại đánh ra một chưởng nữa. Máu miệng Lý Tồn Hiếu tiếp tục phun ra ướt đầm cả bộ bạch y.

- Triệu công tử ! Người dù có đánh chết ta cũng chỉ nói câu đó mà thôi !

Triệu Ngọc Thư vung chưởng tính đánh nữa. Đột nhiên sau lưng hắn, hắc y nữ nhân kêu lên :

- Công tử, cô nương đến !

Triệu Ngọc Thư sững sốt quay nhìn ra cửa.

Không sai ! Chính Tư Đồ Lan đang đi thẳng vào sân.

Triệu Ngọc Thư vội rũ tay xuống, ấp úng nói :

- Lan muội... tới đây làm gì ?

Tư Đồ Lan bước qua cửa, phản vấn :

- Thế nào ? Tôi không thể đến đây hay sao ?

- Lan muội, nàng sao thế ?

Tư Đồ Lan không đáp đến ngồi xuống đầu chiếc trường kỷ, hắc y nữ nhân vội đến sau lưng.

Tư Đồ Lan nhìn Lý Tồn Hiếu rồi quay sang Triệu Ngọc Thư, mặt không chút biểu lộ gì, nói :

- Tôi đã tin đấu lực quả nhiên không bằng đấu trí, tìm được chưa ?

Triệu Ngọc Thư trả lời, không giấu vẻ đắc ý :

- Chưa tìm được, nhưng ta tin chắc thế nào hắc cũng sẽ ngoan ngoãn đưa ra thôi !

Tư Đồ Lan hỏi :

- Nhưng hắc đem tàng bảo đồ giấu ở đâu ?

- Hắc vẫn như trước, đưa cho Cơ bà bà rồi. Muội tin không ?

- Tôi vẫn nói câu như trước.

Triệu Ngọc Thư cười nhạt :

- Muội tin nhưng ta thì không tin...

Rồi quay sang quát :

- Tên họ Lý kia !

Tư Đồ Lan chợt đứng lên nói :

- Để tôi hỏi hắc xem...

Cô ta bước tới đứng bên cạnh Triệu Ngọc Thư nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Người biết mình trúng độc rồi chứ ?

Lý Tồn Hiếu cười lạnh lòng đáp :

- Tôi biết. Quỳnh Dao Cung thủ pháp rất cao minh, tuy nhiên tôi không phải lần đầu tiên trúng độc.

Tư Đồ Lan nghe mấy tiếng Quỳnh Dao Cung thì hơi nhú mào nhưng rất nhanh trở lại thần thái bàng quan như cũ, hỏi tiếp :

- Người có biết bị trúng phải thứ độc gì không ?

- Không biết. Cũng chẳng cần biết.

Tư Đồ Lan giải thích :

- Đó là một loại hương độc được chế từ một loại dược liệu là Bách Nhật Túy có ở núi Kỳ Liên Sơn, người thường chỉ cần ngửi phải một chút là mất hết sức lực, ít ra sau ba tháng mới có thể cử động...

Lý Tồn Hiếu cười khẩy :

- Thật là lợi hại !

Tư Đồ Lan không để tâm đến hàm ý mỉa mai của đối phương, nói tiếp :

- Đúng là rất lợi hại. Trong trăm ngày đó người sẽ bị người ta điều khiển bởi vì ngay cả việc đi lại đã khó khăn chứ đừng nói đến khả năng hoàn thủ.

- Vậy thì trong một trăm ngày tới tôi sẽ chịu sự điều khiển của hai vị là được !

Triệu Ngọc Thư cười nhạt chen lời :

- Chỉ sợ người không chịu y lời ta. Truyền nhân của Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma là cái thá gì chứ ? Mau ngoan ngoãn chịu nghe lời ta đi ! Đừng nghĩ tới việc chống lại.

Tư Đồ Lan nói :

- Ngọc Thư tuy hôm qua cùng người huynh gọi đệ nhưng đó chỉ là hôm qua, ngày nay đã khác rồi ! Vì bức tàng bảo đồ anh ta sẽ không từ thủ đoạn nào đối với người đâu !

Lý Tồn Hiếu cười đáp :

- Cái đó thì tôi biết !

Tư Đồ Lan tiếp :

- Vì thế ta khuyên người nên đưa phút hoạ đồ ra cho huynh ấy để khỏi chịu khổ hình. Người cũng biết rằng thân thể người ta chỉ là máu thịt cả ...

- Tôi đã nói rằng không phải chỉ một lần là đã đem...

Tư Đồ Lan ngắt lời :

- Ta cũng nghe không chỉ một lần. Ta không tin và cho rằng người nhất định đem tàng bảo đồ giấu chỗ nào đó trong thành Kim Hoa này. Người hãy nói với ta cũng được, ta sẽ bảo Ngọc Thư đến lấy. Khi đã lấy được tàng bảo đồ rồi ta sẽ cho giải độc. Người nên hiểu đó là cách duy nhất để tự cứu ...

- Tôi vẫn chỉ biết trả lời bằng câu đó ...

Triệu Ngọc Thư gầm lên :

- Để ta tra khảo hấn !

Tư Đồ Lan liền ngăn lại nói :

- Thấy chưa ? Nếu người không chịu nói ra tàng bảo đồ giấu ở đâu thì sẽ bị hành hạ ngay. Người là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu điều đó ?

Lý Tồn Hiếu cười nhạt đáp :

- Cứ cho là tôi không hiểu.

Triệu Ngọc Thư thét lên :

- Vậy là người muốn chịu cực hình ...

Hấn lại định xuất thủ nhưng một lần nữa lại bị Tư Đồ Lan ngăn lại hỏi :

- Hấn từ đâu đến ?

Tên trung niên hán tử thân hình ngủ đoản vội cung kính trả lời :

- Bẩm cô nương, hấn từ Tụ Anh khách điểm tới lúc sáng.

Tư Đồ Lan hỏi tiếp :

- Hấn có ghé vào đâu không ?

- Bẩm, hấn vừa rời khỏi khách điểm là thuộc hạ bám sát ngay.

Tư Đồ Lan nhìn Triệu Ngọc Thư hỏi :

- Huynh thấy nên đến Tụ Anh khách điểm tìm xem không ?

Tên trung niên hán tử có tên là Tào Lâm định đi thì Tư Đồ Lan gọi lại :

- Người chờ một chút.

Cô ta hướng sang Triệu Ngọc Thư nói thêm :

- Tào Lâm xưa nay hành sự cầu thả. Hơn nữa Kim Hoa là địa bàn của Lãnh Nguyệt Môn, tuy Cơ bà đã đi nhưng cho không ít thủ hạ mai phục ở đây, muội thấy huynh nên đi với hấn là hơn.

Triệu Ngọc Thư nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu :

- Thế cũng được.

Nói xong cùng Tào Lâm ra khỏi phòng.

Chờ hai người đi xa, Tư Đồ Lan nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Người là người thông minh, có hiểu việc này không ?

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói vậy là có ý gì ?

Tư Đồ Lan không đáp chìa tay ra, trong lòng bàn tay trắng nõn có một viên dược hoàn màu đỏ.

- Đây là giải dược của Bách Nhật Túy.

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Cô nương định dùng cái này để đổi lấy tàng bảo đồ hay sao ?

- Không. Nếu tôi cần bức tàng bảo đồ thì chẳng cần phải dùng viên dược hoàn để trao đổi. Hãy coi đây là sự báo đáp đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương.

- Cô nương nguyện vì đôi chim đó mà bỏ tàng bảo đồ hay sao ?

- Tôi tin Lý huynh đã đưa tàng bảo đồ cho Cơ bà bà, vì thế tôi biết huynh là người trọng tình cảm. Đó cũng là một nguyên nhân để tôi tặng viên giải dược.

- Điều đó quả là bất ngờ đối với tôi.

Tư Đồ Lan không để ý câu này, nói thêm :

- Tôi còn có một điều kiện, Lý huynh không được dả thương Triệu Ngọc Thư.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Giống người đó để sống trên đời chỉ có hại.

Tư Đồ Lan lắc đầu :

- Việc đó tôi không kể. Hắn có thể trở thành chồng tôi, vì thế tôi không thể để người ta làm hại hắn. Riêng việc tôi lên cho huynh giải dược đã làm tôi áy náy rồi.

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Trước mắt tôi có thể không dả thương hắn nhưng không thể đảm bảo lời hứa đó vĩnh viễn. Và bây giờ cũng không thể để hắn làm càn.

Tư Đồ Lan nhìn chàng một lúc rồi nói :

- Lý huynh là người thật thà, so với Triệu Ngọc Thư lại quá nhân hậu. Nếu ở địa vị huynh, nhất định hắn phải cầm giải dược trong tay mới bàn điều kiện.

Dừng một lúc, lại tiếp :

- Nói thế là đủ. Tôi chỉ cho huynh được một viên giải dược chứ không thể có lỗi với hắn một lần nữa. Nói vậy Lý huynh hiểu chứ ?

- Tôi hiểu.

- Vậy thì Lý huynh há miệng ra để tôi bỏ vào là xong.

Lý Tồn Hiếu cười nói :

- Nhưng tôi chưa thể khẳng định mình tiếp thụ hảo ý đó của cô nương !

Tư Đồ Lan ngơ ngác hỏi :

- Lý huynh nói vậy có ý gì ?

- Cô nương định tặng giải dược, hảo ý đó tôi xin tâm lãnh.

Tư Đồ lan mở tròn mắt hỏi :

- Vậy là Lý huynh không muốn nhận ?

- Có thể nói là như vậy !

Tư Đồ Lan biến sắc nói :

- Lý huynh nên biết rằng người của Quỳnh Dao Cung hoàn toàn không như Lý huynh tưởng tượng...

Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói :

- Chỉ vì một bức tàng bảo đồ chưa biết thực giả thế nào mà bày đủ trò gian trá, bất chấp mọi thủ đoạn, cô nương còn muốn tôi tưởng tượng thế nào nữa ?

- Các hạ nên biết rằng tôi cũng có thể giết các hạ đó !

- Nếu tôi sợ chết thì tôi đã không nói thế.

Tư Đồ Lan lắc đầu :

- Tôi không muốn tranh biện nhiều, sẽ có ngày các hạ hiểu tôi.

Dừng một lát nói thêm :

- Hãy biết một điều rằng Triệu Ngọc Thư sẽ không từ một thủ đoạn nào để hành hạ, kể cả việc giết các hạ.

- Người sinh ra ở đời, sống không đáng mừng, chết không đáng sợ. Tôi thà chết bởi tay Triệu Nọc Thư, quyết không nhận giải dược của cô nương.

- Nhưng đến loài sâu kiến còn tham sống ...

- Nhưng sống trộm như thế tôi không muốn ...

- Thật sao ?

- Thật hay không là tùy phương giá nghĩ.

- Các hạ thật cố chấp đến thế ?

- Tôi vốn là người như thế xưa nay !

- Các hạ là người cố chấp đến mức không quan cả tính mạng mình. Người như thế tôi mới gặp lần đầu.

Đột nhiên hắc y nữ nhân thấp giọng nói :

- Cô nương, Triệu công tử !

Tư Đồ Lan đưa tay chộp lấy hàm Lý Tồn Hiếu nhưng chàng đưa tay chặn lại hỏi :

- Cô nương muốn làm gì ?

Tư Đồ Lan sững sốt dừng lại giữa chừng hỏi :

- Các hạ có thể hành động được sao ?

Lý Tồn Hiếu cười đáp :

- Chỉ là thứ Bách Nhật Túy tầm thường sao hại nổi tôi ?

Tư Đồ Lan kinh dị kêu lên :

- Người... người làm sao có thể... Không ! Không có khả năng ! Người có công lực cao cường đến bao nhiêu, ít nhất cũng phải sau mười ngày mới cử động được...

Lý Tồn Hiếu thản nhiên nói :

- Có thể tôi may mắn hơn người khác !

Hắc y nữ nhân tái mặt chạy bổ đến nắp sau Tư Đồ Lan.

Lý Tồn Hiếu cười nói :

- Cô nương, nếu tôi có ý định đả thương thì bây giờ cô nương không còn đứng yên ổn đây nữa đâu !

Tư Đồ Lan nói :

- Chẳng trách người không cần giải dược.

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Cô nương sai rồi ! Cho dù tôi không thể giải được Bách nhật túy cũng không thể nhận giải dược của cô nương. Hơn nữa mới đây thôi tôi vẫn chưa biết cách trừ loại độc này.

- Người không biết thật ư ? Vậy người không vận công...

- Nếu vận công mà giải được Bách Nhật Túy thì thứ độc đó còn hại ai được chứ ?

- Nếu vậy... chẳng lẽ trước đây người đã uống qua một thứ giải dược nào đó ?

- Đúng thế. Tôi đã uống Vạn Ứng Giải Độc Đan của Phi Thúy Cốc.

Tư Đồ Lan ngăn người than :

- Chẳng trách gì... Phi Thúy Cốc là đại gia dụng độc. Vạn Ứng Giải Độc Đan có thể giải được mọi loại độc... Bây giờ người đi đi ! Ta không cản trở người đâu ! Và thực ra ta cũng không thể ngăn cản người được.

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Cô nương chẳng cần ngăn cản, tôi chưa đi đâu !

- Thế nào ? Người không muốn đi ?

- Phải. Tạm thời tôi cần ở lại.

- Người nên biết rằng Triệu Ngọc Tư sắp về rồi !

- Tôi biết, vì thế tôi phải ở đây chờ hấn.

Tư Đồ Lan kêu lên :

- Thế nào ? Người... người đã chấp nhận với ta... trước mắt không đủ thương hấn...

- Nhưng tôi đã nói rằng không thể để mặc hấn làm càn.

Hắc y nữ nhân chợt hỏi :

- Cô nương có muốn tiểu tỳ đi đón Triệu công tử không ?

Tư Đồ Lan muốn gật đầu, nhưng chợt lắc đầu nói :

- Không cần. Ta không để hấn động thủ là được.

Vừa lúc đó có tiếng bước hân dồn dập vang lên.

Tư Đồ lan trở nên căng thẳng.

Lý Tồn Hiếu cười nói :

- Chắc rằng vị Triệu công tử đã quay lại. E rằng vị đó đã mất công vô ích chẳng thu hoạch được gì và lòng rất tức giận, chỉ nghe tiếng bước chân cũng đủ biết.

Chốc lát đã thấy Triệu Ngọc Thư dẫn Tào Lâm đi xông xộc vào.

Tư Đồ Lan bước ra cửa đón, hỏi :

- Thế nào ? Tìm được không ?

- Không có !

Triệu Ngọc Thư đưa đôi mắt u tối nhìn Lý Tồn Hiếu, hần học nói :

- Ta đã lục tung cả gian phòng nhưng không thấy. Căn bản không có tàng bảo đồ giấu trong khách điểm.

Lý Tồn Hiếu chợt cười nói :

- Thì ta đã bảo không có mà. Chỉ do các người tự cho mình thông minh, biết làm sao được ?

Triệu Ngọc Thư găm gừ :

- Người lại còn chọc giận Triệu mỗ nữa ư ? Nói mau ! Người giấu tàng bảo đồ ở đâu ?

- Ta vẫn nói với người câu đó.

Triệu Ngọc Thư hừ một tiếng, vung tay định đánh.

Tư Đồ Lan vội vàng ngăn lại nói :

- Đừng đánh hấn !

Triệu Ngọc Thư lạnh giọng :

- Loại cứng đầu này, rượu mời không chịu uống lại ưa rượu phạt ! Nếu không cho hấn nếm khổ đau thì chưa biết Triệu Ngọc Thư này lợi hại thế nào...

Nói rồi lại muốn xuất chưởng.

Tứ Đồ Lan hốt hoảng kêu lên :

- Huynh không được đánh hấn !

Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên quay lại hỏi :

- Vì sao ?

- Đừng hỏi vì sao, chỉ là... huynh không được đánh !

- Có chuyện gì vậy ? Cô bệnh hấn ư ?

- Muội không bệnh hấn, chỉ vì huynh...

Triệu Ngọc Thư cười nhạt :

- Vì ta ư ? Chỉ e không phải thế !

Tứ Đồ Lan biến sắc nói :

- Huynh sao lại nghĩ tùy tiện vậy chứ ?

- Ta hỏi cô đã quen biết hấn bao lâu rồi ? Cũng chẳng trách... chỉ vì hấn tuần tú đến thế kia...

Tứ Đồ Lan tím mặt quát lên :

- Huynh... huynh nói bậy bạ gì thế ?

- Tôi nói gì cô đã quá rõ ! Hãy xem đây, ta sẽ hủy bỏ bộ mặt xinh đẹp của hấn để xem...

Rồi một tay gạt Tứ Đồ Lan sang bên, tay kia xuất ngũ trảo như năm lưỡi câu nhằm thẳng mặt Lý Tồn Hiếu chớp tới.

Tứ Đồ Lan kinh hoàng thét lên :

- Huynh không thể...

Dứt lời lao mình đến chắn trước mặt Lý Tồn Hiếu. Bấy giờ ngũ trảo của Triệu Ngọc Thư như móc câu chớp tới với thế vô cùng uy mãnh và tàn độc do lòng căm hận và ghen tức, quyết hủy đi bộ mặt tuần mỹ của địch nhân, nhưng Tứ Đồ Lan vừa nhảy ra chặn trước mặt Lý Tồn Hiếu thì lập tức bộ mặt như hoa của cô ta trở thành mục tiêu cú trảo.

Triệu Ngọc Thư không ngờ tình huống lại diễn ra như thế, có muốn thu chiêu cũng không kịp nữa.

Khuôn mặt diễm lệ của vị kiều nữ tứ đại mỹ nhân bị huỷ là điều không sao tránh khỏi.

Hắc y nữ nhân ôm mặt rú lên.

Thế nhưng trảo chỉ cách mục tiêu có một tấc, Tư Đồ Lan không hiểu bằng cách nào đã lách mình sang bên tránh được.

Cú trảo của Triệu Ngọc Thư sạt qua mặt Tư Đồ lan chỉ trong gang tấc.

Nhưng Triệu Ngọc Thư nhận ra ngay trong hành động vừa rồi có chỗ khả nghi vội vàng thu chiêu lùi lại nhìn xoáy vào mặt Tư Đồ Lan hỏi :

- Cô vừa tránh được ư ?

Tư Đồ Lan vẫn chưa định thần, nhìn sang Lý Tồn Hiếu một lúc mới nói :

- Đó là do hấn đẩy muội tránh sang.

Triệu Ngọc Thư biến sắc lùi lại mấy bước trầm giọng hỏi :

- Hấn đã giải khỏi Bách Nhật Túy, khôi phục công lực rồi phải không ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Không sai !

Triệu Ngọc Thư run lên, mắt phát hàn quang nhìn Tư Đồ Lan nói :

- Tôi không ngờ cô... phản trắc thế !

Dứt lời lao mình ra sân mất hút.

Tư Đồ Lan sững người một lát rồi chột kêu lên :

- Ngọc Thư ! Ngọc Thư !

Nhưng nào còn nghe tiếng Triệu Ngọc Thư trả lời ?

Tư Đồ Lan biết có đuổi theo cũng không kịp nữa đành đứng ngẩn ra trên bậc cửa.

Lý Tồn Hiếu đứng dậy nói :

- Cô nương, tôi hết sức áy náy, không ngờ xảy ra việc hiểu lầm như vậy.

Tư Đồ Lan lắc đầu, chua chát nói :

- Cái đó không trách được các hạ. Chỉ trách anh ta quá đa nghi, tâm địa hẹp hòi... Cũng vì tôi không kịp thời giải thích... Nhưng như thế cũng tốt. Tôi hiểu anh ta thêm một chút. Sau khi chúng tôi quen biết nhau anh ta giấu kín mình, chỉ những khi gặp hoàn cảnh thế này mới bộc lộ rõ bản chất...

Nói tới đó quay nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Đa tạ các hạ đã cứu tôi. Tôi không ngờ các hạ đã ra tay giải cứu...

- Cái đó chưa hẳn là chủ định, chỉ do phản ứng tự nhiên thôi !

- Cho dù muốn nói sao thì các hạ cũng đã cứu tôi. Xin thật lòng nói với các hạ câu này, tôi không nên vì bức tàng đồ mà nghĩ ngợi gì thêm nữa, ngay bây giờ tôi sẽ quay về Quỳnh Dao Cung, từ đây về sau không rời khỏi nơi đó một bước. Giang hồ nhân tâm hiểm ác, sau này các hạ nên chú ý đề phòng hơn.

Nói xong bước ngay ra cửa.

Hắc y nữ nhân và Tào Lâm cũng vội vàng đi theo.

Lý Tồn Hiếu còn lại một mình trong phòng, sững sờ nhìn quanh phòng, hồi tưởng sự việc vừa diễn ra và hành vi khó hiểu của Tư Đồ Lan.

Một lúc sau, chàng mới chậm chậm bước ra.

Nhưng vừa đặt chân đến tiền viện thì chợt nghe có tiếng thét lạt tai xé rách màn đêm yên tĩnh, đồng thời có vật gì từ trên không rơi sầm xuống giữa sân ngay trước mặt chàng.

Nhờ ánh đèn trong phòng hắt ra, Lý Tồn Hiếu nhận được ngay đó là hắc y nữ nhân mới cùng Tào Lâm đi theo Tư Đồ Lan.

Hắc y nữ nhân cố sức chống tay bò dậy nhưng không nổi, chỉ ngẩng đầu lên.

Miệng cô ta rỉ máu, đầu tóc rũ rượi, xem tình trạng có thể biết ngay đã bị trọng thương.

Hắc y nữ nhân nhìn Lý Tồn Hiếu, nói thều thào :

- Lý gia... người của Quỳnh Dao Cung ở đây... chỉ có cô nương và hai chúng tôi... Tào Lâm đã bị giết... tôi xem ra cũng không sống nổi... lúc này không biết tìm ai... chỉ biết quay lại đây cầu ngài...

Cô ta thở dốc một lúc rồi nói tiếp :

- Cô nương đã bị Triệu Ngọc Thư... bắt đi rồi... Hắc là người thế nào tôi biết rõ... không từ thủ đoạn nào đâu. Nếu hắc hủy mất... sự thanh bạch... của cô nương... thì đời cô nương coi là hết... Xin hãy nghĩ đến tình cô nương... đối với ngài không xấu... hãy cứu lấy cô nương... kiếp sau tôi sẽ báo đáp ngài...

Lý Tồn Hiếu vội hỏi :

- Triệu Ngọc Thư mang cô nương người đi đâu ?

- Đi về... hướng tây.

- Cô nương hãy yên tâm, trước hết để tôi xem thương thế...

Hắc y nữ nhân vội ngắt lời :

- Tôi tự biết... tâm mạch đứt hết rồi... không cứu được... ngài hãy nhanh đuổi theo Triệu Ngọc Thư... cứu cô nương... tôi có chết cũng yên tâm... Lý gia, Quỳnh Dao Cung... trên dưới đều cảm tạ ngài...

Nói tới đó một vòi máu từ miệng phun ra, nữ nhân ngoẹo đầu xuống, bất động.

Lý Tồn Hiếu nhú mày rồi chợt đề mạnh thực khí nhảy vút lên không.

Chàng phát hiện có một bóng đen chạy về hướng tây liền thi triển khinh công đuổi theo.

Phút chốc ra khỏi thành, giữa đồng không mông quạnh không có chút đèn lửa nào, trời lại càng tối.

Lý Tồn Hiếu được hai vị đại kỳ nhân dương thế chân truyền nên thần pháp vô cùng thần tốc.

Chỉ một lúc, cự ly giữa song phương được rút ngắn lại chỉ còn mấy chục trượng.

Đột nhiên bóng đen phía trước rẽ ngoặt sang bên rồi không thấy đâu nữa.

Lý Tồn Hiếu phóng nhanh, thấy bên tả cách chừng năm sáu chục trượng có một ngọn đồi cây lúp xúp có thể ẩn thân, chàng không nghĩ ngợi nhiều băng mình lên đồi.

Quả nhiên mới lên tới sườn đồi thì nghe có tiếng người cười khê nhưng đầy ác độc, tiếp đó là giọng nói quen thuộc, chàng đã nhận ra ngay là của Triệu Ngọc Thư :

- Bây giờ ta chiếm hữu ngươi, xem ngươi còn có thể lao vào vòng tay ai nữa !

Lý Tồn Hiếu lướt tới không một tiếng động, chớp mắt đã đứng dưới lùm cây thấp.

Triệu Ngọc Thư quỳ bên một người nằm bất động, lưng hấn quay về phía chàng, tay chộp lên ngực áo người nằm bất động giật mạnh, chỉ nghe xoẹt một tiếng, y phục bị xé rách.

Lý Tồn Hiếu trầm giọng :

- Triệu Ngọc Thư, ngươi còn có chút lương tâm nào không ?

Triệu Ngọc Thư giật mình, chỉ một bước đã nhảy chồm sang bên kia tới hai trượng, run giọng hỏi :

- Là ngươi ? ...

Chưa hết câu đã lao người đi mất.

Hiển nhiên hấn hiểu võ học của đối phương nên không nghĩ đến chuyện cùng chàng động thủ.

Lý Tồn Hiếu không ngờ Triệu Ngọc Thư dê hèn như thế, thậm chí không bằng cả Liễu Ngọc Lan và Hâu Ngọc Côn.

Nhưng cứu người là cấp thiết, chàng không định đuổi theo đối phương nữa, cúi xuống bên Tư Đồ Lan cài lại ngực áo cho cô ta kín đáo một chút, sau đó mới xuất chỉ điểm mấy chỗ vào trước ngực cô ta rồi vội vã quay người bỏ đi.

Thế nhưng chàng mới rời khỏi hiện trường thì chợt nghe có tiếng rên rĩ, chớp mắt một người lao bổ về phía chàng.

Lý Tồn Hiếu kinh hãi quay lại, chợt nhận ra người lao tới không ai khác, chính là Tư Đồ Lan, tóc tai rối bời, ngực áo lại lộ ra, mặt mũi đỏ bừng...

Lý Tồn Hiếu kinh hoảng tránh sang bên nói :

- Cô nương !

Nhưng thiếu nữ chừng như không nhận ra chàng, vừa lao trượt liền quay lại, thở hồng hộc, mắt long lanh, lao tới phía chàng lần nữa.

Lý Tồn Hiếu chợt hiểu ra nguyên nhân.

Hiển nhiên Tư Đồ Lan đã bị Triệu Ngọc Thư cho uống thuốc kích dục, sau khi huyết đạo được giải, được tính lập tức phát tác và chỉ khi dục vọng được thỏa mãn, được tính mới được giải trừ.

Chàng kinh hoàng tránh đi lần nữa rồi xuất chỉ điểm vào huyết đạo ở thắt lưng Tư Đồ Lan cho khỏi ngã, thế nhưng hai cánh tay của cô ta vẫn ôm ghì lấy cổ chàng.

Lý Tồn Hiếu gỡ nhẹ hai tay thiếu nữ ra, nhìn vào bộ mặt đỏ bừng đang dần dần tái lại, chưa biết trong trường hợp này phải xử trí thế nào.

Nếu giải khai huyết đạo cho cô ta, cho dù có chờ thêm vài canh giờ thì diễn biến vẫn hoàn như trước.

Để cô ta ở lại đây mà huyết đạo lại bị khống chế thì sẽ rất nguy hiểm, vì Triệu Ngọc Thư có thể quay lại bất cứ lúc nào.

Thủ hạ mà Tư Đồ Lan mang theo tới đây chỉ có hai người, và bất hạnh thay cả hai đều đã chết.

Chỉ còn một biện pháp duy nhất là đưa cô ta về Quỳnh Dao Cung.

Thế nhưng chàng ôm một thiếu nữ huyết đạo bị khống chế huyết đạo đi xa như thế cũng không tiện.

Hơn nữa chàng còn nhiều việc cấp thiết phải làm...

Nhưng vốn là người giàu lòng nhân hậu, suy đi tính lại, chàng thấy rõ ngoài biện pháp đưa Tư Đồ Lan về Quỳnh Dao Cung, không còn cách nào khác.

Về đạo nghĩa, chàng không thể bỏ mặc Tư Đồ Lan.

Chung quy cũng chỉ tại chàng nhúng tay vào quá nhiều chuyện !

Lý Tồn Hiếu thở dài rồi ôm Tư Đồ Lan đi xuống đồi...

oOo

Hồi 24

Hiệp Cốt Nhu Trường

Đã có thơ vịnh Vu Sơn :
Vu Sơn sương chiều phủ
Đỉnh núi chọc trời xanh.
Gió đưa mây quán quýt
Ru giấc ngủ yên lành

Lại có thi nhân tức cảnh về Thần Nữ Phong :
Thần nữ nguy nga giữa cõi trần
Nghìn đời nhưng vẫn thanh tân
Trước cảnh thiên nhiên ta chấp bút
Như thể làm thơ tặng mỹ nhân.

Một thi nhân đời Đường khi đến thăm Thần Nữ Phong lại có thơ rằng :
Vượn kêu lạnh lót đầu non,
Mây bay cuối đỉnh đầu nguồn thác reo
Cây soi bóng nước trong veo
Thuốt tha dáng liễu như gieo nổi sầu

Bấy giờ dưới Thần Nữ Phong một cỗ xe kiệu lướt nhanh, tiếng vó vang tới tận núi xa.

Xe kiệu đến chân núi, người đánh xe nhìn Thần Nữ Phong thấp thoáng trong vân vụ, khẽ nhú mày.

Có lẽ chàng băng khuâng vì không biết Quỳnh Dao Cung ở đâu trong dãy núi hùng vĩ tráng lệ đó.

Và cũng vì ngựa không thể kéo xe ngược lên sơn đạo trập trùng hiểm trở.

Vừa lúc ấy có tiếng vượn hót vang lên giữa sườn núi, và từ đó có một bóng đen lao rất nhanh xuống chân núi như một vệt sao băng.

Chốc lát hắc y nhân vóc người trung đẳng, lưng đeo trường kiếm.

Chỉ căn cứ vào thân pháp đủ biết người đó võ công bất phàm.

Hắc y nhân hơi bối rối trước nhân phẩm phi phàm của người đánh xe, chốc lát trấn định lại hỏi :

- Tôn giá từ đâu tới ?

Người đánh xe không trả lời mà hỏi lại :

- Nếu tôi không nhầm thì chắc các hạ là người của Quỳnh Dao Cung ?

- Không sai ! Quỳnh Dao Cung trước đây ở Kỳ Liên, mấy năm nay mới chuyển đến Vu Sơn. Tôi là Tuần Sơn Sứ trong Quỳnh Dao Cung. Các hạ có gì kiến giáo ?

Người đánh xe nói :

- Nguyên các hạ là Tuần Sơn Sứ... Hạnh ngộ ! Vừa may tại hạ còn chưa biết Quỳnh Dao Cung ở đâu ?

- Các hạ muốn đến Quỳnh Dao Cung ?

- Phải !

- Các hạ có giấy mời của Quỳnh Dao Cung không ?

- Không.

Hắc y nhân lắc đầu :

- Vậy thì xin thứ lỗi... Bồn cung có quy định như thế, nếu không có giấy mời thì không ai được vào Thần Nữ Phong một bước !

- Có thể cho các hạ biết rằng ta không có ý đến đây, chỉ là có việc buộc phải đến.

- Việc gì vậy ?

- Ta vì quý cung mà đưa Tư Đồ cô nương đến.

Hắc y nữ nhân sửng sốt hỏi :

- Các hạ đưa cô nương đến ? Cô nương hiện ở đâu ?

- Trong xe này.

Hắc y nhân nhảy một bước đến bên xe cúi mình nói :

- Thuộc hạ là Phạm Cường, cung nghênh cô nương !

Hiển nhiên trên xe kiệu không có phản ứng.

Người đánh xe bảo :

- Tư Đồ cô nương bị khống chế huyết đạo, không thể nói được.

Hắc y nhân tự xưng là Phạm Cường liền biếc sắc vội vén rèm kiệu lên xem, sau đó lập tức xuất kiếm đâm thẳng vào tiểu phúc người đáng xe, động tác vô cùng thần tốc.

Người đáng xe tức giận nói :

- Các hạ sao lỗ mãng thế ?

Người vậy bất động, chỉ xuất một chỉ điểm ra.

Phạm Cường bị điểm trúng uyển mạch, thanh kiếm bay tít lên cao, kinh hãi lùi lại mấy bước.

Người đánh xe đưa tay đón lấy thanh kiếm đang rơi xuống, nhìn hắc y nhân hỏi :

- Các hạ có thể nghe tôi nói mấy câu ...

- Nói gì ?

- Tư Đồ cô nương bị người khác hãm hại. Ta từ nghìn dặm đưa cô ta tới đây, chẳng lẽ như vậy có gì sai ?

Phạm Cường sửng sốt hỏi :

- Thế nào ? Không phải người...

- Nếu ta hại Tư Đồ cô nương thì các hạ bây giờ đâu còn đứng đây được nữa ?

- Nếu vậy thì tôi đúng là lỗ mãng. Các hạ...

Người đánh xe trả kiếm lại cho Phạm Cường nói :

- Tôi muốn gặp quý cung chủ, xin các hạ dẫn đường.

Phạm Cường dẫn người đánh xe lên sườn núi rồi theo phía đông mà đi. Tuy từ dưới nhìn lên thấy sơn đạo gập ghềnh nhưng xe ngựa vẫn có thể đi thoải mái .

Không bao lâu xe kiệu đến trước một sơn cốc, cốc khẩu rất rộng hai xe có thể song song cùng vào.

Phạm Cường không dừng lại, đi thẳng vào cốc.

Người đánh xe cũng quát ngựa vào theo.

Hai bên thành cốc là vách đá cao ngất, phía trong cốc khẩu độ ba trượng có bốn tên hắc y nhân đeo kiếm đứng im phắc.

Vì có vị Tuần Sơn Sứ dẫn đường nên chúng không dám vọng động.

Xe ngựa vẫn tiếp tục vào.

Càng vào bên trong càng rộng, đi chừng trăm trượng lại có một cốc khẩu nữa và bốn tên hắc y nhân khác đeo kiếm đứng canh bên cốc khẩu.

Phạm Cường chờ xe ngựa đến gần mới ôm quyền nói :

- Bên trong cốc khẩu này đã là Quỳnh Dao Cung rồi. Các hạ xin hãy chờ ở đây một lát để tại hạ vào bẩm báo.

- Dám phiền các hạ !

- Xin được thỉnh giáo...

Người đánh xe đáp :

- Không dám, tôi họ Lý.

Phạm Cường thi lễ lần nữa rồi đi thẳng vào.

Người đánh xe – bây giờ có thể xác định được chính là Lý Tồn Hiếu – vẫn ngồi trên cang xe chờ.

Bốn tên hắc y hán tử đứng trong cốc khẩu nhìn chàng không chớp với thái độ khấn trương. Chàng biết nếu mình có hành động khác thường lập tức chúng lao tới ngay.

Đột nhiên có tiếng chuông làm vang động cả vách đá, không lâu sau Phạm Cường trở ra chấp tay nói :

- Cung chủ mời quý khách nhập cốc, xin theo hạ nhân !

Lý Tồn Hiếu đánh xe theo hấn vào.

Bên trong, cốc được chia làm nhiều nhánh, địa thế hiểm trở và hùng vĩ. Từ cốc khẩu vào chỉ vài chục trượng là hệ thống kiến trúc rất tráng lệ gồm đủ đình, đài, lầu, tạ dù ban ngày cũng có ánh đèn lưu ly sáng rực xóa đi sự âm u của một chốn thâm cốc.

Giữa một bãi đất rộng dựng lên một đại sảnh đường rất lớn với nhiều thạch cấp. Trước đại sảnh có đến mấy chục tên hắc y hán tử tinh tráng, lưng đeo kiếm, dáng uy mãnh đứng thành hàng nghiêm chỉnh, phía trước có thêm mười mấy thiếu nữ diễm lệ bận y phục đủ sắc màu cung kính đứng sau một trung niên phụ nhân bận cung trang, dáng vẻ cao quý, dung mạo diễm lệ nhưng cũng rất uy nghi.

Ngay sau lưng trung niên phụ nhân có hai thiếu nữ cũng bận cung trang, một tên đeo kiếm, tên kia cầm lệnh kỳ.

Chỉ nhìn vẻ uy vũ trang trọng như vậy, Lý Tồn Hiếu biết rằng trung niên phụ nhân chính là mẫu thân của Tư Đồ Lan, chủ nhân Quỳnh Dao Cung.

Quả nhiên Phạm Cường đến cách trung niên phụ nhân một trượng thì quỳ xuống sấp gối nói :

- Bẩm cung chủ, khách nhân đã tới.

Lý Tồn Hiếu nhảy xuống xe, chấp tay nói :

- Mạt học hậu sinh là Lý Tồn Hiếu kiến quá cung chủ !

Trung niên phụ nhân hoàn lễ hỏi :

- Không dám ! Lý thiếu hiệp từ đâu tới ?

- Mạt học từ Kim Hoa tới.

Trung niên phụ nhân mắt bỗng loé lên sáng quắc nhìn khách hỏi :

- Kim Hoa ư ? Đó là lãnh địa của Lãnh Nguyệt Môn kia mà ?

- Không sai ! Tư Đồ cô nương vừa ở Kim Hoa.

Trung niên phụ nhân ngạc nhiên hỏi :

- Nó đến Kim Hoa làm gì ?

- Cái đó thì mạt học không biết. Có thể Tư Đồ cô nương ngưỡng mộ cảnh sắc Giang Nam nên đến chơi.

Trung niên phụ nhân lại quét mắt nhìn chàng lần nữa hỏi :

- Tiểu nữ sao thế ?

- Lệnh ái bị người hãm hại, mạt học chỉ đành đưa cô ấy về tận Quỳnh Dao Cung mới được.

Trung niên phụ nhân biến sắc hỏi :

- Tiểu nữ bị người hãm hại ? Không biết đã chết hay bị thương ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Lệnh ái trúng phải một thứ độc dược, huyết đạo bị khống chế, nay chỉ ngủ say không tỉnh mà thôi !

Trung niên phụ nhân bớt lo, gật nhẹ đầu nói :

- Nếu vậy hãy để ta đưa tiểu nữ vào trong cung rồi sau sẽ cùng Lý thiếu hiệp đàm chuyện.

Nói xong đưa tay về phía sau vẫy một cái, lập tức hai thiếu nữ áo màu chạy tới bên xe kiệu bế Tư Đồ Lan xuống.

Trung niên phụ nhân ra lệnh :

- Giải huyết đạo cho cô nương !

Lý Tồn Hiếu vội nói :

- Hãy khoan... Cung chủ, không thể giải huyết cho lệnh ái được !

Trung niên phụ nhân ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao ?

- Nếu giải huyết đạo tất độc dược tán phát, hậu quả rất nguy hại.

Trung niên phụ nhân chợt trông thấy ngực áo của Tư Đồ Lan bị rách nát, chừng như đã hiểu ra, liền bảo ?

- Đưa cô nương vào cung !

Rồi nhìn Lý Tồn Hiếu nói thêm :

- Xin Lý thiếu hiệp đến phòng khách nghỉ một lát, ta sẽ đến ngay.

Nói xong bước lên bậc thềm bằng đá hoa cương.

Hai tên thiếu nữ bận áo hoa đưa Tư Đồ Lan lên theo.

Tuần Sơn Sứ Phạm Cường vái chào Lý Tồn Hiếu nói :

- Phạm Cường chuyên trách tuần sơn, đãi khách đã có người khác, xin Lý đại hiệp thứ lỗi tôi không thể phụng bồi !

Nói xong truyền thân ra hướng cốc khẩu.

Một tên hắc y nhân vóc cao, mặt trắng không râu bước đến chấp tay nói :

- Tại hạ là Long Hành Không chuyển trách việc nghênh tân, cung thỉnh Lý thiếu hiệp về phòng khách tạm nghỉ.

Lý Tồn Hiếu đi theo Long Hành Không đi qua một hành lang dài đến một tịnh cư, phía trước có giả sơn thủy tạ, chu lan tiểu kiều, cảnh vật vô cùng u nhã.

Lát sau vị cung chủ dắt theo hai thiếu nữ bận cung trang cũng vừa tới.

Long Hành Không vội thi lễ cáo lui.

Chia ngôi chủ khách ngồi xong, tên cung trang thiếu nữ rót ra hai chén trà.

Cung chủ nâng chén nói :

- Lý thiếu hiệp thứ lỗi, ở nơi thâm sơn này không có gì đãi khách, phiền thiếu hiệp dùng chút thổ sản...

- Đâu dám ! Cung chủ nặng lời !

Xong một tuần, cung chủ liền vào chuyện :

- Lý thiếu hiệp là cao đệ của phái nào ?

- Mạt học không thuộc môn phái nào cả.

- Nói vậy dám hỏi sư thừa là...

- Gia sư chỉ là người vô danh, chỉ e có nói ra cung chủ cũng không biết.

- Thiếu hiệp khách khí quá !

Tuy không thỏa mãn lắm, nhưng vị cung chủ không truy vấn nữa, nói sang chuyện khác :

- Mới rồi trước môn nhân đệ tử nên không tiện nhiều lời. Hiện tại xin hỏi thiếu hiệp có phải tiểu nữ bị trúng phải một thứ dâm độc không ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Chính phải !

- Ta cũng biết vì thế thiếu hiệp mới không lộ ra... Người đánh độc tiểu nữ là ai ?

- Cung chủ có thể chờ lệnh ái tĩnh lại rồi hỏi thẳng được không ?

- Thiếu hiệp có chỗ nào không tiện nói hay sao ?

- Không phải thế, chỉ là ...

- Thiếu hiệp đã có chỗ bất tiện thì ta chờ hỏi tiểu nữ sau cũng được. Còn có việc này, hy vọng thiếu hiệp đừng giấu. Theo ta biết thì tiểu nữ chẳng phải vô duyên vô cớ mà tới Kim Hoa. Quỳnh Dao Cung xưa nay không giao hảo gì với Lãnh Nguyệt Môn. Ta cũng đã cảnh cáo tiểu nữ không được khinh suất tới Giang Nam. Bởi thế ta cho rằng nó đến Kim Hoa ắt không phải để thưởng ngoạn, nhất định có nguyên nhân nào đó. Thiếu hiệp có thể...

- Xin cung chủ lượng thứ. Việc này mật học không biết, khi gặp lệnh ái thì đã bị người hại, mê đi rồi !

- Nói vậy không đúng ! Người kia đã dùng dâm độc để hại tiểu nữ thì có lý đâu lại phong bế huyết đạo ?

- Vì mật học đến kịp đã làm hấn kinh động, không kịp giải huyết đạo đã bỏ chạy mất, chưa có hành động gì...

- Vậy là thiếu hiệp không hề giải huyết cho tiểu nữ ?

- Không. Mật học không dám tự tiện hạ thủ.

- Vì thiếu hiệp đã nhận ra tiểu nữ trúng phải dâm độc nên không thể giải huyết hay vì không dám chắc mình có thể giải được huyết đạo bị phong bế ?

- Vì lý do thứ nhất !

- Thiếu hiệp ! Nhưng theo ta biết thì thứ dâm độc này không biểu lộ trong khi chế huyết.

Lý Tồn Hiếu hơi đỏ mặt nói :

- Mật học chỉ suy đoán... Cung chủ nghĩ xem, người kia đã muốn...

Cung chủ cười nói :

- Thiếu hiệp đừng nói nữa, ta hiểu rồi ! Thiếu hiệp sau khi làm kinh động tặc nhân làm hấn chạy đi, thấy tiểu nữ bị phong bế huyết đạo hôn mê bất tỉnh. Thiếu hiệp đã giải khai huyết đạo cho nó. Nhưng vừa được giải huyết, độc được liền phát tác và

tiểu nữ đã phạm đến thiếu hiệp, cho đến lúc đó thiếu hiệp mới hiểu ra nó trúng phải thứ độc dược gì và lại phong bế huyết đạo cho nó. Nhưng ta không hiểu vì sao thiếu hiệp không chịu thừa nhận, chẳng lẽ sợ Quỳnh Dao Cung chúng ta hiểu lầm ?

- Không phải thế ! Mạt học cảm thấy mình hành động đúng, không hổ với trời, không thẹn với người nên đâu sợ Quỳnh Dao Cung hiểu lầm ? Chỉ là...

- À... Vậy là thiếu hiệp muốn giữ thể diện cho tiểu nữ, sợ sau này nó sẽ khó xử nếu không thừa nhận, phải không ?

Lý Tồn Hiếu mấp má môi nhưng không đáp.

Cung chủ nói :

- Thiếu hiệp đỉnh thiên lập địa, quả là người chính nhân quân tử khiến mọi người kính phục. Thiếu hiệp đã bảo vệ được sự thanh bạch của tiểu nữ trong lúc nguy nan, ân đức ấy Quỳnh Dao Cung nhất định có báo phục...

- Sư thừa đã dạy, làm người phải có căn cơ. Gặp việc đó ai cũng làm thế cả. Cung chủ...

- Thiếu hiệp đừng nên thế. Nhưng việc đến thế này, ta chỉ sợ... thiếu hiệp cũng biết rằng giống dược vật dâm độc đó không thuốc giải được. Chẳng hay thiếu hiệp cứu nó về đây đã có kế sách gì không ?

- Việc này... nếu mạt học có cách cứu lệnh ái thì còn đưa đến tận đây làm gì ?

- Thế nhưng cứ để nó tiếp tục bị phong bế huyết đạo như thế thì không phải là giải pháp. Nếu cứ để như thế trong khi dâm độc vẫn còn trong người thì tiểu nữ chỉ sống được ba ngày !

- Cái đó mạt học không biết...

- Thiếu hiệp đã cứu tiểu nữ thì xin hãy cứu đến nơi đến chốn. Hãy nghĩ ra biện pháp gì...

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc mới nói :

- Mạt học không ngờ đến cung chủ cũng đành thúc thủ. Nếu vậy sao cung chủ không cầu danh y?

- Thiếu hiệp chắc đã biết rõ danh y cũng phải bó tay. Hơn nữa việc cấp bách, chỉ có ba ngày...

Lý Tồn Hiếu khó xử nói :

- Cái đó...

Cung chủ ngắt lời :

- Ta cũng là nữ nhân nên lẽ ra không tiện bàn tới việc này. Nhưng đây quan hệ tới tính mạng của tiểu nữ... Có một cách duy nhất mà thiếu hiệp có thể cứu tiểu nữ...

Lý Tồn Hiếu hiểu rằng vị thân mẫu của Tư Đồ Lan định nói gì, chàng thốt lên :

- Cung chủ...

- Thiếu hiệp, đó là ta muốn cứu tiểu nữ, và không còn cách nào.

- Mạt học hiểu dụng tâm của cung chủ, nhưng cung chủ tuyệt đối không thể làm thế...

- Thiếu hiệp hãy để ta nói thẳng một câu. Tiểu nữ tư sắc không kém. Quỳnh Dao Cung trên võ lâm cũng có chút địa vị. Cho dù thiếu hiệp là cao đệ của môn phái nào cũng không đến nỗi nhục thiếu hiệp.

- Cung chủ hiểu lầm rồi.

- Chẳng lẽ thiếu hiệp có chỗ nào bất đắc dĩ ?

Lý Tồn Hiếu nghiêng rắng nói :

- Không giấu gì cung chủ, mạt học đã có mấy vị hồng phấn tri kỷ.

- Đó là chỗ bất đắc dĩ của thiếu hiệp hay sao ?

- Chính phải !

- Nhưng không biết mấy vị hồng phấn tri kỷ của thiếu hiệp là những nhân vật thế nào trong võ lâm ?

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi đành nói :

- Vị Lệnh Hồ Dao Cơ ở Lãnh Nguyệt Môn, Ôn cô nương của Hàn Tinh Môn và Lãnh cô nương ở Phi Thúc Cốc.

Vị cung chủ sững sốt hỏi :

- Thì ra là ba vị cô nương đó ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Phải.

Vị cung chủ chú mục nhìn Lý Tồn Hiếu hồi lâu mới nói :

- Ta thật không hiểu... Phi Thúc Cốc có thiện danh trên võ lâm, còn như hai môn Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt...

Lý Tồn Hiếu vội trả lời :

- Cung chủ, hung danh chỉ là Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt chứ không phải mọi người trong đó.

- Ta hiểu ý thiếu hiệp !

Bà nghĩ ngợi một lúc lâu rồi mới nói thêm :

- Việc đó cũng không khó gì lắm. Ba vị cô nương đó không phải không biết đến Quỳnh Dao Cung. Rồi ta sẽ tìm cách gặp ba vị đó nói rõ với họ. Còn tiểu nữ, thiếu hiệp

cũng biết nó cùng ba vị Lệnh Hồ, Ôn và Lãnh cô nương được xưng là võ lâm tứ đại mỹ nhân nên không đến nỗi nhục danh ba vị cô nương đó...

Lý Tồn Hiếu vội nói :

- Cung chủ nặng lời. Chuyện này không phải là vấn đề nhục danh...
- Vậy thiếu hiệp còn thấy khó xử ở chỗ nào ?
- Mạt học và Tư Đồ cô nương mới gặp nhau lần đầu, cung chủ cũng chưa biết gì về mạt học...

- Ta biết. Nhưng Lệnh Hồ, Ôn , Lãnh ba vị cô nương cùng là hồng phấn tri kỷ của thiếu hiệp, như vậy đủ biết về các phương diện thiếu hiệp đều không phải tầm thường. Lại nói thiếu hiệp không thừa cơ người bị nguy, tìm mọi cách giữ thanh bạch cho tiểu nữ, cũng vì tiểu nữ mà cố sức giữ thể diện cho nó, chỉ cần thế cũng biết nhân phẩm và đức độ của thiếu hiệp thế nào rồi, cần gì phải hỏi nhiều đến cái khác ?

Lý Tồn Hiếu vẫn cố thuyết phục :

- Cung chủ, việc liên quan đến suốt đời lệnh ái, thế nào cũng để cô ta...
- Ta hiểu ý thiếu hiệp. Nhưng hiện tiểu nữ huyết đạo đã bị khống chế nên không có cách gì hỏi ý nó được, cho dù có giải khai huyết đạo, chỉ sợ hỏi cũng vô ích. Tuy nhiên thiếu hiệp là bậc kỳ nam tử đỉnh thiên lập địa, một vị trượng phu tuyệt mỹ uy phong đức độ, ý tiểu nữ thế nào không hỏi cũng được !

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lúc, lại nói :

- Chỉ sợ cung chủ còn chưa biết rằng Tư Đồ cô nương chuyển này đến Kim Hoa còn có người khác đồng hành.
- Ta biết ! Nó mang theo hai người, một tên thuộc thập vệ của Quỳnh Dao Cung tên là Tào Lâm, một tên là tỳ nữ của nó trong cung ...

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Mạt học không nói đến hai vị này.

Vị cung chủ ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ còn có người nào khác ?
- Quả là có một người.
- Thế sao ta không biết chứ ? Khi ra khỏi đây, cùng đi với nó chỉ có Tào lâm và tên tỳ nữ... Thiếu hiệp, ai vậy ?
- Một trong Tứ Khối Ngọc dương thế, Triệu Ngọc Thư.
- Triệu Ngọc Thư ? Nó quen biết với Triệu Ngọc Thư từ lúc nào ?
- Cái đó thì mạt học không rõ.

- Thiếu hiệp có biết chuyện thế nào không ?

- Mạt học chỉ biết Triệu Ngọc Thư luôn ở bên cạnh Tư Đồ cô nương. Theo lời Tư Đồ cô nương thì Triệu Ngọc Thư rất có khả năng trở thành vị hôn phu của mình.

Cung chủ à một tiếng hỏi :

- Tiểu nữ nói như thế ư ?

- Vâng. Cung chủ, có lẽ cô ta đã thực tình.

Cung chủ nhíu mày. Mắt nhìn ra cửa :

- Làm sao nó không nói gì với ta cả... Nếu thế thì ta quả thật bất tiện...

Dừng một lúc chợt hỏi :

- Công tử có biết Triệu Ngọc Thư là người phẩm đức thế nào không ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Cái đó mạt học không rõ. Ở Kim Hoa chỉ gặp Triệu công tử chỉ một lần. Cung chủ có thể hỏi người trong võ lâm. Người nổi danh như Triệu Ngọc Thư có lẽ ai cũng biết...

Cung chủ đột nhiên chú mục nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Thiếu hiệp vừa nói Triệu Ngọc Thư thường xuyên ở bên cạnh tiểu nữ, đúng không ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Không sai ! Đúng là như vậy !

- Nói thế, khi tiểu nữ bị hại, hấn ở đâu ?

Lý Tồn Hiếu bỗng trở nên lúng túng, nhất thời không biết trả lời sao. Chàng không lường trước tình huống vị cung chủ chợt đứng ngay sơ hở của mình như vậy.

Vị cung chủ bỗng nhíu chặt đôi mày nói :

- Ta dám cả gan suy đoán rằng người bỏ dâm độc hại tiểu nữ chính là Triệu Ngọc Thư, đúng không ?

Lý Tồn Hiếu trong lòng chấn động, đứng lười không biết trả lời sao.

Cung chủ khẩn thiết nói :

- Thiếu hiệp, việc quan hệ đến cả đời tiểu nữ, thiếu hiệp sao nữ không nói thật ?

Lý Tồn Hiếu nghiêng rằng, gật đầu :

- Không sai, chính là hấn.

Cung chủ mặt biến sắc, nhưng vẫn không mất đi phong độ cao quý, bà nói :

- Thiếu hiệp thế là đủ. Trên đời này không có người mẹ nào chịu gả con cho một người như vậy. Phẩm đức của thiếu hiệp hoàn toàn tương phản với Triệu Ngọc Thư, cái đó nhìn vào góc độ nào cũng rất dễ nhận ra.

- Nhưng chỉ sợ cung chủ còn chưa biết rằng lệnh ái dù biết rõ hành vi tàn ác của Triệu Ngọc Thư nhưng vẫn nín nhịn.

Cung chủ à một tiếng nói :

- Có chuyện đó sao ? Ta không tin ! Một nữ nhân đang tìm tình lữ đương nhiên phải chọn người có nhân phẩm, có lý nào biết đối phương tàn ác mà vẫn nín nhịn ?

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng nói :

- Có thể Triệu Ngọc Thư có mặt nào đó phi thường...

Cung chủ chợt hỏi :

- Về hành vi tàn ác của Triệu Ngọc Thư, thiếu hiệp có thể nêu một ví dụ không ?

Việc đến nước này, Lý Tồn Hiếu không tiện giấu giếm nữa. Chàng liền kể lại tất cả những gì xảy ra từ khi mới gặp Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan ở Kim Hoa Độ Nhất Lâu đến khi chàng cứu Tư Đồ Lan khỏi hành vi ti tiện của Triệu Ngọc Thư cho cung chủ nghe.

Vị cung chủ nghe xong, mặt đầy phẫn nộ, đồng thời có chút hổ thẹn nói :

- Tiểu nữ dám công nhiên cùng Triệu Ngọc Thư đi cướp vật của người khác. Nếu chuyện này truyền ra thì Quỳnh Dao Cung còn mặt mũi nào...

Lý Tồn Hiếu nói :

- Căn cứ vào việc lệnh ái đã bảo vệ mạng học thì việc cướp đoạt tâng bốc đồ không phải xuất phát từ ý muốn của lệnh ái đâu.

Cung chủ lắc đầu :

- Thiếu hiệp không cần phải bênh vực tiểu nữ. Nhất định sau này ta sẽ quản giáo nó nghiêm ngặt hơn. Nước có quốc pháp, nhà có gia quy. Quỳnh Dao Cung cũng có quy củ của mình, việc này ta nhất định không khoan dung đâu. Còn Triệu Ngọc Thư, ta không bao giờ cho phép tiểu nữ chọn một người như thế làm tình lữ suốt đời. Hắn không hợp với tiểu nữ, cũng không hợp với Quỳnh Dao Cung.

Dừng một lúc, bà nói tiếp :

- Còn về hành vi tàn ác của hắn, tiểu nữ có thể nhịn nhưng ta không thể nhịn. Ta thấy rằng tiểu nữ có thể nín nhịn những hành vi trước đó, nhưng không tha thứ cho hành động cầm thú sau này.

Lý Tồn Hiếu lặng thinh.

Cung chủ lại nói :

- Thiếu hiệp tạm thời không bàn đến việc đó nữa. Tiểu nữ từng có hành động cướp đoạt tàng bảo đồ, nhưng thiếu hiệp không câu chấp lại lấy ân phục oán, khi nguy cấp đã bảo vệ được sự thanh bạch cho nó. Hành động đó khiến ta vô cùng cảm kích, vô cùng hổ thẹn. Đối với thiếu hiệp, ngày sau ta sẽ có báo đền. Còn trước mắt cần phải cứu tính mạng của tiểu nữ.

Lý Tồn Hiếu vẫn không nói gì.

Cung chủ tiếp :

- Nếu thiếu hiệp chấp nhận, tuy nói là cứu tiểu nữ, nhưng cũng có thể nói tiểu nữ đã phục ân thiếu hiệp bảo toàn sự thanh bạch của nó ...

Lý Tồn Hiếu mấp máy đôi môi muốn nói gì nhưng lại thôi.

Cung chủ nhìn chăm chăm vào mặt đối phương hỏi :

- Chẳng lẽ thiếu hiệp thấy chết không cứu ?

Đến lúc này thì Lý Tồn Hiếu đành phải lên tiếng :

- Nếu mặt học là người thấy chết không cứu thì lúc đầu đã không chen tay vào, nếu dùng những biện pháp khác thì mặt học sẽ tận tâm tận lực, chỉ có việc này ...

Cung chủ ngắt lời :

- Thiếu hiệp nên biết, muốn cứu tiểu nữ thì đó là cách duy nhất.

Lý Tồn Hiếu biết rằng đó là sự thực, thế nhưng chàng sao có thể ...

- Cung chủ có thể cho mặt học suy nghĩ thêm ...

Cung chủ chợt nghiêm giọng :

- Thiếu hiệp không có gì phải suy nghĩ nữa. Ta không khách khí mà nói thẳng câu này, thiếu hiệp dù không muốn cũng phải đáp ứng, vì ta không thể chứng kiến cái chết mười mười của tiểu nữ.

- Mặt học biết lòng cung chủ cấp thiết cứu lệnh ái, nhưng có thể còn có cách khác ...

- Nếu có cách thì ta đã không làm thế, và cũng không muốn mặt dày mày dạn cầu thiếu hiệp !

Nói thế cũng không sai !

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cung chủ có nghĩ rằng nếu như lệnh ái không nguyện ý, một khi hiểu ra thì sự đã rồi, việc đó sẽ hại đến một đời lệnh ái không ?

- Cái đó ta biết ! Ta dù phạm sai lầm cũng không thể chứng kiến nó chết dần trước mặt. Hơn nữa, xét về nhân phẩm của thiếu hiệp, nó nhất định ...

- Cung chủ cũng biết có hững việc không thể lấy nhân phẩm ...

- Cái đó không sai ! Những thiếu nữ có cách lựa chọn của mình. Nhưng một người mẹ có quyền hy vọng tìm cho nhi nữ mình một người đức độ và tuấn mỹ.

Lý Tồn Hiếu tuy ngầm đồng tình với lập luận đó nhưng vẫn muốn nói gì.

Hình như vị cung chủ hiểu lời chàng định nói, liền lên tiếng trước :

- Thiếu hiệp nhất định muốn ta quỳ xuống cầu xin mới đồng ý hay sao ?

Lý Tồn Hiếu hoảng sợ kêu lên :

- Không phải thế ... cung chủ sao quá nặng lời ...

- Nếu đã không phải thì việc này coi như đã quyết định. Nếu thiếu hiệp chịu cứu tiểu nữ thì tất cả Quỳnh Dao Cung này mọi người trên dưới đều một lòng cảm kích. Thiếu hiệp cứ nghỉ ngơi, mọi thứ ta đã sai chuẩn bị sẵn cả rồi, khi cần sẽ có người đưa thiếu hiệp đi. Đến tối ta sẽ thân mời đến mời thiếu hiệp.

Nói xong đứng lên định đi.

Lý Tồn Hiếu cũng đứng lên nói :

- Cung chủ xin hãy chậm một bước !

Cung chủ đã sắp quay đi, ngưng mục nhìn chàng hỏi :

- Thiếu hiệp còn định nói gì thêm nữa ?

- Cung chủ có thể cho phép mặt học dùng biện pháp khác thử xem không ?

- Thiếu hiệp cũng biết rõ là không còn biện pháp nào khác. Ta vừa nói qua rồi, nếu có, ta đã không dày mặt cầu thiếu hiệp.

- Mặt học cũng biết thế, tuy nhiên còn muốn thử xem. Cũng có thể ...

- Nhưng nếu không có kết quả thì sao ?

- Việc đó ... cung chủ không nên đặt tất cả hi vọng vào một mình mặt học.

Cung chủ à một tiếng, nhưng đột nhiên lạnh giọng hỏi :

- Ý thiếu hiệp là muốn tìm một người khác chứ gì ?

- Cung chủ ... trên võ lâm không thiếu gì mỹ nam nhân ...

- Ta biết ! Nhưng ta lại tin chắc rằng võ lâm dương thế không tìm được một người thứ hai nào xét về mọi phương diện đều bằng thiếu hiệp. Ta đã có tính toán của mình, một người cứu được tiểu nữ là phải xứng với nó ... Hơn nữa tính mạng của tiểu nữ chỉ còn có ba ngày. Nước xa không cứu được lửa gần. Hiện tại người thích đáng nhất, đúng như thiếu hiệp nói, mọi hy vọng đều đặt cả ở một mình thiếu hiệp !

- Cung chủ cố làm mặt học khó xử rồi ...

- Khó xử ư ? Tiểu nữ tính không kém gì Lệnh Hồ, Ôn, Lãnh ba vị cô nương. Chẳng lẽ đối với nó thiếu hiệp không động tâm chút nào ?

- Lệnh ái là bậc quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại. Cung chủ ngỏ lời gả lệnh ái thì ai ai cũng cầu mà không được. Còn mặt học vừa nói qua, việc này không thể căn cứ vào vẻ bề ngoài, quan trọng hơn là hai chữ cảm tình. Mặt học và lệnh ái biết nhau chưa được mấy ngày, song phương chưa có cảm tình gì đáng nói. Mặt học không dám làm khổ lệnh ái một đời ...

- Thiếu hiệp đừng nói gì nữa. Hãy hiểu tấm lòng của một người mẹ, để cứu con nhất quyết không tiếc thứ gì. Hiện tại ta cũng không thể mạo hiểm tìm phương sách nào khác. Tuy cách này dồn thiếu hiệp vào thế bí nhưng đó là chuyện không biết làm gì hơn. Xin thiếu hiệp hãy cứu tiểu nữ, toàn bộ Quỳnh Dao Cung này đều cảm tạ thiếu hiệp. Ngoài ra Quỳnh Dao Cung sẽ là của thiếu hiệp. Cho nhu nữ hôn phối, lại trao cả cơ nghiệp, điều kiện như thế không thể nói là không hậu ...

Lý Tồn Hiếu nhú mày muốn nói, nhưng vị cung chủ đã cướp lời :

- Tiểu nữ đang ở hậu cung. Nếu thiếu hiệp có biện pháp khác thì cứ nói một tiếng sẽ có người đưa thiếu hiệp đến. Nhược bằng không có cách nào hơn thì xin thiếu hiệp gắng chịu khó. Nói tận đến đây. Thiếu hiệp hãy nghỉ ngơi, ta cáo từ !

Nói xong dẫn hai tên tỳ nữ đi ra cửa.

Lý Tồn Hiếu đứng nguyên trong phòng cúi thấp đầu, nhú chặt đôi mi.

Chàng không ngờ rằng để cứu người mà phải chịu phiền phức như vậy. Nằm mơ cũng không ngờ đến.

Tự nhiên chàng nghĩ đến Lãnh Ngưng Hương.

Phi Thúy Cốc sở trường dụng độc, cũng sở trường giải độc. Giả sử lúc này có nàng ở đây thì biết đâu có cách giải quyết vấn đề.

Mới nghĩ đến đó thì bên ngoài có người, đó là vị chuyên trách việc nghênh tân Long Hành Không. Sau lưng y còn thêm bốn tên hắc y thiếu nữ tuyệt sắc.

Long Hành Không bước vào phòng thi lễ nói :

- Long mỗ phụng mệnh đến dẫn thiếu hiệp đi.

Lý Tồn Hiếu không biết làm gì hơn đành theo Long Hành Không và bốn tên hắc y thiếu nữ đi qua những đình đài lầu tạ đến trước một tịnh cư kiến trúc cực kỳ tinh nhã nằm giữa vườn cây thâm ước tĩnh mịch.

Họ xuyên qua vườn cây đi vào một tiểu thất.

Tiểu thất có ba phòng, hai sáng một tối.

Phòng giữa sáng trưng, đó là một tiểu khách sảnh được bài trí rất tranh nhã.

Long Hành Không chỉ tay vào gian phòng bên tả sáng đèn nhưng cửa vẫn buông rèm kín nói :

- Đó là phòng của thiếu hiệp, có việc gì xin cứ sai bảo bốn tên tỳ nữ này.

Nói xong thì lễ lui ra.

Bốn hắc y thiếu nữ vẫn ở lại trong khách sảnh, gương mặt nhìn Lý Tồn Hiếu nhưng không ai nói gì.

Lý Tồn Hiếu vẫy tay ra hiệu :

- Mời bốn vị ngồi !

Cả bốn thiếu nữ cùng cười. Cô bên tả đáp thay cả bọn :

- Đa tạ thiếu hiệp. Nhưng ở đây chúng tôi không được phép.

- Bốn vị là ...

- Chúng tôi là tỳ nữ ở hậu cung, phụng mệnh đến đây cung hầu thiếu hiệp.

- Không dám. Hảo ý của cung chủ tôi xin tâm lĩnh.

Thiếu nữ bên tả nói :

- Thiếu hiệp không đuổi được chúng tôi đâu, bốn người có hai nhiệm vụ khác nhau, vừa hầu hạ vừa giám thị ngài. Tóm lại cung chủ sợ thiếu hiệp chạy mất !

Lý Tồn Hiếu ngẩn người, nhưng không nói gì.

Một tên thiếu nữ khác cười cất tiếng :

- Nếu thiếu hiệp ở lại chuẩn bị làm tân lang của cô nương chúng tôi thì xin nguyên hầu hạ chu đáo. Nhược bằng thiếu hiệp muốn chạy trốn thì bốn chúng tôi buộc lòng phải liên thủ chặn ngài. Vì không muốn phạm đến thiếu hiệp nên tốt nhất là ngài đừng làm khó cho bốn chúng tôi.

Lý Tồn Hiếu nhìn lướt bốn người hỏi :

- Bốn vị có tự tin ngăn được tại hạ không ?

Thiếu nữ bên tả nói :

- Thiếu hiệp chớ coi thường ! Ở Quỳnh Dao Cung này, trừ cung chủ và cô nương thì bốn chúng tôi được coi là có võ công cao nhất. Ngay cô nương cũng khó mà địch nổi khi bốn chúng tôi liên thủ.

Tên khác thêm :

- Cũng có thể chúng tôi không ngăn cản được thiếu hiệp nhưng không sao ! Thiếu hiệp không để ý đến khu vườn ngoài kia, nó được thiết lập ứng theo cửu cung trong bát quái, ngài khó lòng mà qua khỏi đó.

Lý Tồn Hiếu bất giác nhìn ra ngoài, bỗng nhú mày kinh hãi.

Không sai ! Mới rồi chàng không lưu ý, nhưng bây giờ chỉ thấy cây cối chen chúc lộn xộn, thật khó mà tìm được lối đi.

Hiển nhiên nghệ học từ hai vị đại nhân, chàng không sợ cả trận đồ bát quái, nhưng như vậy cũng đủ biết Quỳnh Dao Cung lợi hại thế nào.

Với những kiến thức đã biết, chàng nhận ra một trận được bố trí theo bát quái trận đồ của Gia Cát Vũ Hầu.

Chàng gật đầu nói :

- Chẳng trách gì cung chủ đưa tôi an trí ở đây.

- Xin thiếu hiệp dừng để bụng. Cung chủ vì cứu gia cô nương nên buộc phải làm như thế. Bà ấy chỉ có một nhi nữ độc nhất. Vạn nhất cô nương có mệnh hệ nào thì chắc cung chủ cũng không sống nổi. Nếu thế, Quỳnh Dao Cung coi là hết.

Tên thứ ba tiếp lời :

- Thiếu hiệp ! Sự tồn vong của Quỳnh Dao Cung là do một mình ngài. Thiếu hiệp sao nỡ nhẫn tâm để chúng tôi phải tán lạc khắp giang hồ, trôi nổi không nơi nương tựa ?

- Cô nương vấn đề không phải là nhẫn tâm hay không ...

Thiếu nữ bác lại :

- Sao không phải ? Nếu thiếu hiệp cứu gia cô nương, chúng tôi còn hầu hạ ngài. Nếu không ...

Một tên khác đột nhiên cướp lời :

- Cung chủ đối với chúng tôi ân nặng như sơn. Nếu cô nương và cung chủ có mệnh hệ nào, rất có thể ở trong Quỳnh Dao Cung này sẽ thay chất thành núi, máu chảy thành sông.

Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi :

- Cô nương dọa tôi đấy ư ?

- Tỳ nữ không dám ! Thiếu hiệp minh dám, tỳ nữ nói thật lòng đó thôi.

Tên thứ tư góp lời :

- Ngoài ra, nếu ngài đi thì bốn chúng tôi chỉ còn đường chết. Vì thế ngài có muốn đi thì trước hết hãy giết chúng tôi đi đã !

Lý Tồn Hiếu lắc đầu rầu rĩ nói :

- Tôi không ngờ bốn vị lại đối với tôi như vậy !

Tên bên tả nói :

- Ở Quỳnh Dao Cung này, không riêng gì chúng tôi mà mọi người trên dưới đều thế cả. Đó chỉ là vì bất đắc dĩ. Đương nhiên nếu ngài cứu cô nương, tất cả đều cảm kích ...

Tên khác :

- Xin thiếu hiệp ngồi. Chúng tôi không dám bắt thiếu hiệp phải đứng lâu.
- Không sao, tôi lâu nay vẫn quen đứng.
- Tuy ngài đứng quen nhưng bốn chúng tôi sẽ bị mắng. Vậy tốt nhất thiếu hiệp hãy ngồi xuống.

Lý Tồn Hiếu ngáp ngừng một lúc rồi đành theo lời ngồi xuống ghế.

Hắc y thiếu nữ đứng bên trái nói :

- Tứ muội, rót trà cho thiếu hiệp !

Thiếu nữ đứng bên phải dạ một tiếng rồi lả lướt đến bên bàn rót ra một chén trà hai tay bưng lên nói :

- Thiếu hiệp xin hãy thưởng thức đặc sản của Vu Sơn.

- Đa tạ cô nương !

Cô ta cúi chào rồi về chỗ.

Thiếu nữ đứng bên trái giới thiệu :

- Tỳ nữ là Xuân Lan. Ba tên còn lại theo thứ tự là Hạ hà, Thu Cúc và Đông Mai.
Còn thiếu hiệp ? Có thể cho tôi biết đại danh không ?

- Tôi là Lý Tồn Hiếu !

Xuân Lan hỏi :

- Nghe nói rằng Lệnh Hồ cô nương Lãnh Nguyệt Môn, Ôn cô nương ở Hàn Tinh Môn và Lãnh cô nương ở Phi Thúy Cốc thiếu hiệp đều quen cả phải không ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Đúng thế.

Hạ Hà tiếp :

- Nghe nói cả ba vị đều là hồng phấn tri kỷ của thiếu hiệp ?

Lý Tồn Hiếu nhú mày nhưng không đáp.

Hạ Hà cười khanh khách nói :

- Xem kìa, thiếu hiệp xấu hổ rồi !

Thu Cúc thêm :

- Chứ gì ? Mặt thiếu hiệp trông càng đẹp !

Xuân lan cũng góp lời :

- Chẳng trách nào cung chủ ứng ý ngài đến thế. Không biết trong bụng có võ học uyên thâm thế nào nhưng chỉ xem dáng vẻ bề ngoài thì trên thế gian không tìm đâu được một người thứ hai !

Lý Tồn Hiếu phát bực nói :

- Bốn vị cô nương có thể đừng nói nữa được không ?

Đông Mai chột kêu lên :

- Thiếu hiệp bực chúng ta rồi đó ! Ai bảo các thư thư nhiều lời thế ...

Xuân Lan vẫn chưa chịu thôi :

- Thiếu hiệp, bây giờ chúng tôi hầu hạ ngài, có thể cả sau này cũng thế, khi ngài trở thành chủ ở đây, thế mà nay ngài lại bực bội chúng tôi thì sao được ?

- Tôi đâu dám bực bốn vị ? Chỉ là không thể trả lời bốn vị cùng một lúc được ...

- Vậy thì chúng tôi nói lần lượt từng người vậy. Tỳ nữ hỏi thiếu hiệp một câu được không ?

- Không dám ! Cô nương cứ hỏi.

- Vì sao thiếu hiệp không đồng ý cứu gia cô nương ?

Lý Tồn Hiếu do dự một lát mới trả lời :

- Cô nương nên biết, đó không phải việc của tôi.

- Tỳ nữ lại cho rằng nếu đổi người khác thì bất cứ ai cũng cầu được làm việc ấy... Hay thiếu hiệp không thích gia cô nương ?

- Không phải thế ! Tư Đồ cô nương là bậc quốc sắc thiên hương, được tôn xưng là một trong tứ đại mỹ nhân của võ lâm đương đại. Nếu nói không thích thì đó là lời quá khi nhân, quá cuồng ngạo. Thế nhưng tôi và Tư Đồ cô nương mới gặp nhau một lần, thậm chí chưa thể nói đã là quen biết ...

- Thiếu hiệp muốn nói rằng giữa hai người chưa có cảm tình ?

- Có thể nói là như thế.

- Nhưng đây là chuyện cứu người ...

- Tôi biết. Nhưng việc này quyết định một đời Tư Đồ cô nương, quan hệ vô cùng trọng đại. Giả sử cô ấy nguyện làm bạn suốt đời với tôi thì không sao. Nếu trái lại cô ta không muốn như vậy chẳng hoá ra tôi đã làm hại một đời Tư Đồ cô nương ?

Thu Cúc thốt lên :

- Ngài là bậc chính nhân quân tử hiếm thấy !

- Cô nương quá khen. Là người ai cũng nên xử sự như thế.

Hạ Hà nói :

- Theo tỳ nữ biết thì cung chủ hy vọng cả vào thiếu hiệp. Ngài không thể không chấp nhận.

- Tôi đã nói với cung chủ, muốn thử tìm biện pháp khác.

- Có biện pháp khác ư ?

- Trước mắt còn chưa biết.

- Nếu không thành công thì sao ?

- Thì đến lúc đó sẽ tính.

Đông Mai chợt hỏi :

- Thiếu hiệp, nghe nói cô nương chỉ sống được ba ngày ...

- Đúng thế.

- Bốn chúng tôi khẩn cầu ngài ...

Lý Tồn Hiếu chợt nhìn thẳng vào bốn thiếu nữ hỏi :

- Bốn vị có biết Triệu công tử là ai không ?

Xuân Lan đáp :

- Biết. Đó là vị Triệu công tử, một trong Tứ Khối Ngọc đúng không ?

- Chính phải.

- Sao thiếu hiệp đột nhiên hỏi câu đó ?

Lý Tồn Hiếu trả lời :

- Lúc ở Kim Hoa, Triệu công tử luôn luôn ở bên cạnh Tư Đồ cô nương. Cô ấy còn nói rằng sẽ có ngày Triệu Ngọc Thư trở thành vị hôn phu của mình.

Xuân Lan ngơ ngác hỏi :

- Có chuyện ấy sao ? Vì sao chúng tôi lại không biết chứ ? Thiếu hiệp nghe tận miệng cô nương nói ra hay sao ?

- Chính phải !

Hạ Hà nhú mày nói :

- Nếu quả thật cô nương đã có ý định phó thác đời mình cho Triệu công tử thì việc này phiền phức thật ...

- Bốn vị thử nghĩ xem, tôi đã không biết thì thôi. Đằng này được Tư Đồ cô nương cho biết Triệu Ngọc Thư khả năng sẽ thành trượng phu mình, như vậy làm sao tôi có thể ...

Xuân Lan chợt hỏi :

- Thiếu hiệp, cung chủ biết chuyện này không ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Biết. Tôi có nói lại cung chủ.

- Nếu thế thì không có gì phiền hà đâu ! Cung chủ đã xin thiếu hiệp cứu cô nương đủ thấy ý tứ của cung chủ không chọn Triệu công tử làm rể rồi !

- Cô nương đây là việc của Tư Đồ cô nương. Trong chuyện này chỉ e cả cung chủ cũng không thể quyết định được ...

Xuân lan lặng đi một lúc rồi trầm ngâm nói :

- Cung chủ chỉ có một mình cô nương, từ nhỏ hết sức chiều chuộng, bao giờ cũng để cô nương tự do theo ý mình. Căn cứ vào đó ...

Chợt bên ngoài có tiếng nói vọng vào :

- Bốn vị cô nương ! Cơm nước đã được mang đến !

Xuân Lan bảo :

- Tam muội, tứ muội ra nhận cơm đi !

Lát sau hai người mang vào hai mâm cơm, một mâm đặt lên bàn, mâm kia đặt trên ghế nhỏ.

Xuân Lan nói :

- Xin thiếu hiệp cứ tự nhiên. Chúng tôi chỉ được phép nói chuyện, chứ cung chủ không cho phép dùng bữa chung với khách, và điều đó cũng đúng thôi, trừ cung chủ hoặc cô nương ...

Lý Tồn Hiếu nhìn lên bàn thấy món ăn hết sức thịnh soạn, đủ thứ sơn hào hải vị, lại thêm một bình rượu, đĩa ngà chén ngọc ...

Xuân Lan cười nói :

- Cung chủ cho mang đến thứ rượu đặc biệt Bách hoa quả tửu mà Quỳnh Dao Cung rất ít người được nếm. Xin thiếu hiệp cứ tự nhiên cho !

Lý Tồn Hiếu thấy không tiện từ chối, và chàng không muốn làm bốn vị cô nương kia phải khó xử nên cáo lỗi rồi ngồi vào bàn.

Vừa ăn, chàng vừa suy nghĩ rất lung.

Hiển nhiên chàng có thể đi khỏi đây. Đừng nói Bát trận đồ và bốn thiếu nữ kia không ngăn cản được chàng mà cho dù có dốc hết lực của Quỳnh Dao Cung vẫn không đủ sức giữ chàng lại.

Thế nhưng chàng có thể bỏ đi mặc cho Tư Đồ lan chịu thụ mệnh trong ba ngày không?

Biết rằng việc sống chết của Tư Đồ Lan không quan hệ gì tới chàng, nhưng còn về mặt đạo nghĩa ... Hơn nữa Lý Tồn Hiếu bản tính là người hiệp cốt nhu trường, chàng không thể không can thiệp, không thể bỏ mặc ...

Quỳnh Dao Cung chủ hành động như vậy là không sai, vì xuất phát từ tấm lòng của người mẹ.

Thế nhưng phải cứu bằng cách nào ?

Muốn cứu Tư Đồ Lan thì hậu quả thế nào ? Và không chấp nhận thì hậu quả thế nào ?

Mãi đến lúc ăn xong bữa cơm mà chàng vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào.

oOo

(Hết tập 10)

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com